

สามสิบเอ็ด

สุสานรัชศกหมิงหลงปีที่สิบ (1)

อากาศย่ำรุ่งหนาวเหน็บถึงขั้นเฉือนหัวใจ ทว่าเบื้องบนปรากฏแต่ความแจ่มใสสูงส่ง ปราศจากเค้าแปดเปื้อนให้ขมุกขมัว วันแปดค่ำ เดือนสิบสอง คือวันออกกล้า นำวัตถุดิบมาปรุงอาหารเช่นไหว้เทวดากับวิญญาณบรรพชน ชาวบ้านนิยมกั้วเท้าฝ่าไอน้ำบูกว่าดง บางคนเสี่ยงโชคป้ายปืนภูเขา กิจกรรมแต่เช้ามีดจึงคึกคักสักหน่อย ผู้ไหนที่มีเงินตราหรืออำนาจจัดหาของจำเป็น ก็หุนกำลังไปยื่นเจ้าก็เจ้าการบริเวณที่ประกอบพิธี

เมื่อละแวกตลาดสดเกิดการจับจ่ายใช้สอย เงินตราย่อมไหลสะพัดไปทั่วท้องที่ ขณะเดียวกันพระราชวังหลวงที่อยู่ใจกลางนครจงอันก็ทั้งสะดวกสบายทั้งอุ่นวย นายทหารบาลกำลังเข้มงวดตรวจขบวนเข้าออก สำหรับพวกเขาแล้ว ทันทีที่เปิดประตูชั้นนอกและชั้นกลาง บรรยาศสงบเงียบก็กลับกลายเป็นหายากทันใด

ฝ่ายห้องเครื่องทำการแจกจ่ายล่าปาโจวไปตามตำหนัก ซึ่งได้จากการคัดสรรวัตถุดิบแปดชนิดมาต้มรวมกัน เมื่อตักใส่ถ้วยแล้ว จะดูคล้ายข้าวเหนียวเปียกรวมมิตร

ไปฮวากรับมาหม้อใหญ่ นำหั่นชื้อชื้อตักแบ่งสองเปา ตัวเอง ชีรัน

และเผิงซู่ ส่วนที่เหลือค่อยส่งต่อให้ข้ารับใช้ เนื่องด้วยเป็นประเพณียิ่งใหญ่ประจำปี ไม่ว่าวังใหญ่หรือกษัตริย์น้อยล้วนได้รับโดยเท่าเทียม ช่วงพวกนางยังต้องทัศนคติในตำหนักเย็น จึงปรากฏกลุ่มคนดึ้นดึ้นมาปีละหน เครื่องครัดทั้งปริมาณ ถูกต้อง และตรงเวลา

เพราะเป็นเทศกาลสำคัญของปีที่ตั้งจุดเช่นให้วิญญูญาณหลายแห่ง เหล่าศิษยาจารย์ย่อมหายหน้าหายตาไปบ้าง ภาพรวมแล้ว สรรพสิ่งที่ถือกายเนื้อหรือสละกายเนื้อราศีต่างผ่องแผ้วรับรัชศกหมิงหลงปีที่สิบทั้งสิ้น เมื่อทุกฝ่ายประสานใจเร่งวันคืนจากแปดค่ำ เดือนสิบสอง กระทั่งสามสิบค่ำ เดือนสิบสอง จึงละม้ายสมานฉันท์กัน ยอมปล่อยวางบ่วงติดค้างไปชั่วคราว ชีวิตประจำวันของตำหนักหลังซื่อซื่อ เป่าจื่อ และเมียนเป่า ค่อยสงบสุขดี

หวังหวงไช่กับเจียงก๊วยเพิกก็มุ่งหน้าเตรียมงานเฉลิมฉลองประจำปี ประกอบด้วยเจียงหลงหวงตี้ที่ทรงงานทุกเช้าค่ำอยู่ในเทียนหลงกง กระทั่งเวลากลับแก่งนาง เขายังเสียสละให้ราชการแผ่นดินได้ จึงสมควรสรรเสริญจอมคนให้มีพระชนมายุยืนยงหมื่นปีอย่างแท้จริง

ทว่าอย่างไรปากท้องที่เอาแต่ใจกลับไม่เข้าใครออกใคร นำหลันซื่อซื่อจึงทำงานประจำในปริมาณเท่าเดิม ยามอุ¹ เข้าเฝ้าถวายของว่างกลางวันแต่เจียงหวงไท่ไช่ ยามซวี² หลังพระกระยาหารเย็นของเจียงหลงหวงตี้ ค่อยส่งขนมหวานไปยังเทียนหลงกง

หญิงสาวจับสังเกตขณะพบปะมังกรนครจี้ กระแสอารมณ์เบื้องลึกของเขาค่อนข้างซับซ้อน ก่อนจะทราบสาเหตุผ่านเสียงกระซิบของเจ้อกงกง เพื่อให้ราชสำนักผ่านพ้นสิ้นปีที่เก่าโดยราบรื่น เจียงหมินหลงจึงหักโหมทรงงาน ทำให้มีเวลาพักผ่อนน้อย เส้นประสาทก็เครียดตึงเป็นธรรมดา ทุกคนต่างรู้ถึงระยะดูร้ายนี้ เลยไม่มีใครหน้าไหนบริหารเพลิงโทะสะของจักรพรรดิ

¹ เรียกช่วงเวลาตั้งแต่ 11.00 น. - 12.59 น. ว่า ยามอุ

² เรียกช่วงเวลาตั้งแต่ 19.00 น. - 20.59 น. ว่า ยามซวี

ขณะฝ่ายหน้าฝ่ายหลังติดถูระดับแวนแคว้น ไปเพินเสียนเพยอย่าง
 ตำนานหลันซือซือที่แต่เดิมไม่ต้องรับผิดชอบภาระแผ่นดิน ย่อมสะดวกสบาย
 กว่าผู้อื่นหลายส่วน

เพราะคำนึงภาพลักษณ์อันเป็นที่เชิดชูในหมู่ราษฎร สาวยามทุกนาง
 ประดุจร่วมสวมเนื้อหนังผืนเดียวกับทรงช้าง ท่ามกลางสายตาราษฎรและ
 บรรดาข้าราชการจึงไม่เคยเกิดเหตุผิดพลาดระหว่างประกอบพิธี ทำให้พระ
 ชายาชาวนอกด่านที่มีพื้นนิสัยปาเถื่อนเพราะถูกอบรมเช่นนั้น จึงมีข้ออ่อนด้อย
 ด้านขนบจารีต ไม่มีใครคิดให้นางออกแรงแม้สักเอือก

เวลาวางจากการทำขนมหวาน นำหลันซือซือมักนำกลุ่มเด็กสาวใน
 ไปชวากงตัดแต่งศิลปะกระดาษขงฮวาเป็นรูปดอกไม้แดงมงคล เอาไว้แขวน
 แต่งกรอบหน้าต่าง ผิงซูซึ่งผ่านการกวตซ์มานานปีย่อมมีฝีมือเฉียบขาดเกิน
 ผู้อื่น นอกจากนี้ยังเชี่ยวชาญลวี่ผุกสิงเจีย ซึ่งเป็นการใช้เชือกแค่หนึ่งเส้น
 สร้างเงื่อนรูปร่างต่างๆ ได้ อย่างเช่นเสียงอวี่นเจีย³ หมู่อี่เจีย⁴ และผิงอานเจีย⁵
 ก่อนจะนำไปประดับช่องประตูหรือโถงเรือนเพื่อเสริมสิ่สันและความรื่นเริงยินดี
 ของผู้อาศัย

พันปักซ์ตำหาน⁶ เป็นปักซ์ลี่ซุน⁷ พลังหนาวสะท้านจิตบรรเทาหลง ช่วง
 วันยี่สิบสี่ค่ำถึงยี่สิบเก้าค่ำ หรือเรียกว่าเทศกาลเสี่ยวเหียนกับต้าเหียน ผู้คน
 ทั่วแคว้นก็ลงแรงปักกวาดบ้านเรือน ด้วยความเชื่อว่าจะกำจัดสิ่งเลวร้ายใน
 ครอบครัวยกออกไปได้ นำหลันซือซือจึงศรัทธาตาม ช่วงเวลาพิเศษนี้ทุกจำหนัก
 ย่อมมานะทำความสะอาด ไม่ให้เหลือคราบแม้สักซุ่นเดียวแน่นอน

³ เงื่อนสิริเมฆา

⁴ เงื่อนสมปรารถนา

⁵ เงื่อนสันติสุข

⁶ ประมาณวันที่ 20 ถึง 21 เดือนมกราคม ที่ดวงอาทิตย์ทำมุม 300° อากาศในจีนหนาวจัด

⁷ ประมาณวันที่ 3 ถึง 5 เดือนกุมภาพันธ์ ที่ดวงอาทิตย์ทำมุม 315° อากาศหนาวเริ่ม
 คลายตัวลง เริ่มฤดูใบไม้ผลิ

ยามวันค่าตัดปีหรือกั้วเหนียนมาเยือน นับแต่ชาวเมืองไปจนถึงราชินิกุลต่างร่วมโต๊ะกินเหนียนเย่ฟ่านมื่อหนึ่ง ขณะร่วมกินอาหารค่าประจำปีกับครอบครัวยังมีเคล็ดลับหลายรายการให้ถือโดยเข้มงวด ที่ผ่านมาน่าหั่นซื้อซื้อคนเก่าจดจำบ้างลืมเลือนบ้าง ทุกคนเลยรุมเหยียดหยามว่ากิริยามารยาทของนางหยาบเกินขีดเถลา

วันสามสิบค่ำ เดือนสิบสอง ประตูประราชวังชั้นนอกจะเปิดกว้างตลอดวัน ทำให้หมู่ชนหลังไหลเข้ามาชื่นชมพระบารมีราชวงศ์เฉิง รวมถึงตื่นตาตื่นใจกับขบวนงานแสดงและร้านค้าแผงลอยประเภทต่างๆ ขณะเดียวกันประตูกว้างชั้นกลางกลับคัดกรองแต่ผู้มีอภิสิทธิ์ถือเทียบเชิญ คนจากหลายที่เลยมาชุมนุมอยู่รอบวังหลวง พอสิ้นสุดเทศกาลหยวนเซียวแล้วค่อยแยกย้ายกลับถิ่นฐาน

เมื่อพระโฉมของคุ้มมังกรหงส์เปิดเผยสู่สายตาหลายหมื่นคู่ เสียงถวายพระพรเฉิงหลงหวงตักกับหวังหวงโง้วก็ดังสะท้อนผืนปฐพี ยิ่งได้ยินกระแสนิยมอันสลักลึกกลางอกของทวยราษฎร์แล้ว ดวงใจคนในเมืองหลวงยิ่งกระโจนเต้นฮึกเหิมตาม แม้ว่าเฉิงหมินหลงอาจดำเนินแผนการหี้ยมเกรียมไปบ้าง ทว่าเบื้องนอก เขาก็ทุ่มเทพลังความผาสุกของหมู่ชนเสมอมา

เสียงระรัวผีเท้าตึงตัง ตามด้วยซาลาเปาสีน้ำเงินสองลูกโผล่มือมาเกาะกรอบประตู ใบหน้าพวกเขาเบ่งบานระคนตื่นเต้น ปากก็ร้องแถมเร่งเร้า

“เหนียง! เหนียง!”

หญิงสาววางมือให้ชั๊นประคองลูก ก่อนหมุนกายไปหาบุตรชาย เห็นว่าด้านหลังพวกเขายังมีเผิงซู่ บัดนี้นางปักปิ่นครบชุดแล้ว คีระระย่อมหน่วงหนัก ต่างทูลหยกระย้ายังห้อยระล่ำค่อ บังเกิดภาพโฉมสะคราญผู้ดังตามอลังการสะท้อนเต็มคั่นห้อง คนสวยทุกมุมมองอย่างตันทาน่าหั่นซื้อซื้อ ต่อให้ประโคนแต่งเครื่องทองเครื่องมณีน้อยชิ้นพ่นขึ้น ตลอดร่างย่อมเจิดฉายรูปลักษณ์สยบได้เหล่า

วิญญานพระชายาสามตนที่กำกับการแต่งตัวอย่างใกล้ชิดล้วนแต่ยืมแยมแก้มปริ หลังจากพบสายตาตะลึงลานของเหล่าข้าราชบริพารที่เพิ่งเจอ

ไปเพิ่นเสียเน่เพยประทั้นโน้มนะสิริจลัน เผิงซู่เองก็ยิ่นเบิกตากว้างโดยเสียกิริยาเหมือนองค์ชายคู่แฝด ทว่ามีเววเหม่อลอยกึ่งเพ้อฝันของเจ้าซาลาเปาที่พาให้น่าหลั่นซื่อซื่ออารมณ์ดีได้

เมื่อไปหน้าล้าเลศของมารดาคลีเยี่ยมอ่อนละมุน พวกเขาล้วนยิ้มตามอย่างหวานยิ้มบ้าง ไม่เพียงพวงแก้มยู้ๆ น่ารักน่าช้ำ ยังเผยลูกตาส่องประกายระยิบ

อ้า... นางอยากพุ่งเข้าไปพืดเป่าน้อยๆ จะแย่แล้ว!

เสียงหัวเราะอย่างเอ็นดูของไปเพิ่นเสียเน่เพยดังขึ้นคั่นสติแก่ทุกคน เปาจ้อกับเมียนเปาต่างกระโจนกายมาแหงนหน้าขึ้นชมผู้ให้กำเนิด มารดาพวกเขาอุปลักษณะเป็นเอกขั้นนี้แล้ว ยังจะเหลือสายตาแลหญิงอื่นเทียบเท่าไปเพิ่นเหนียงเหนียงได้อย่างไร เสียตายแต่เนิ่นเป็นรัชสมัยเฟื่องฟูของฟูหวง

“เหนียง! เสี่ยวเปากระจางแจ้งแล้วว่า อะไรคือเหลียนฮวาเบิกบานเหนือตม อะไรคือใจหลี่ฮ้อเวียนผ้าทุกเช้าค่ำ”

น่าหลั่นซื่อซื่ออดไม่ไหวจึงย่นนิ้วจิ้มริมฝีปากเปาจ้อ จ๋อมธรรสวาจาคล่องแคล่วแต่้วยเท่านั้นเชียว วันหน้าหมายบริหารเส้นสายสตรีเลียนแบบฟูหวงหรือ เมียนเปาเห็นดังนั้นย่อมไม่ยอมน้อยหน้า ควักเอาของสิ่งหนึ่งมายื่นให้มารดา พลังทำกิริยากระตือรือร้นยิ่ง

หญิงสาวรับปิ่นไม้แกะลายมาพินิจ ก่อนซาบซึ้งกับสวดลายอันอ่อนช้อยความสามารถของซาลาเปาน้อยลูกนี้ถือว่าก้าวหน้าไปอีกขั้นแล้ว ระหว่างที่นางกำลังชมชอบงานฝีมือบุตรชายอยู่ ผิวแก้มอวบอิมของเมียนเปาก็แดงระเรื่อเป็นที่รักใคร่ของฝูงผัวอย่างมาก

ซือเอ๋อร์ ปิ่นแกะลายฝีมือเสี่ยวเปาอันนี้ เจียเจียวว่าพอจะเสริมความโดดเด่นได้

นางฟังดังนั้นเลยรีบส่งให้ซัรันด้วยความยินดี

“อาร์น ปักตรงนี้เลย...”

พอสาวน้อยคนสนิทปักปิ่นตามที่ฝึลู่ก๊วยเพยแนะนำ สายตาทุกฝ่ายจึง

เปิดเผยคำชมออกมาอย่างชัดเจน โดยเฉพาะเมียนเปาที่เสมือนยึดเท้าสูงล้ำใคร เมื่อแวดล้อมด้วยเปลวทองคำกับอัญมณี ลายไม้ประหนึ่งมีชีวิตชีวาขึ้นมา

น่าหลั่นซื้อซื้อหันมามองสำรวจสองเป่าบ้าง เพราะต้องร่วมเทศกาลมงคลใหญ่ของปี พวกเขาจึงแต่งตัวสง่างาม ชับแน่นผิวพรรณขาวสะอาดกับใบหน้าหล่อเหลา นับว่าคัมค่าที่ฝากฝังฝังซู้ให้แสดงความสามารถนัก เนื้อโหมทอย่อมสีน้ำเงินที่ปักลายมังกรของเชื้อพระวงศ์ จึงเหมาะเจาะกับชุดสีฟ้าขาวของนาง

ขณะที่สามแม่ลูกก้าวออกจากเรือนหลัก ขำรับใช้ประจำไปฮวากต่างเหลียวคอจนกระดูกเคล็ด พอเจ้านายก้าวขึ้นก็ยกเรียบร้อย ชีรันจึงพาขบวนคนมุงสู่ประตูชั้นกลาง ส่วนฝั่งชุดติดขัดที่ไม่อาจโดดเด่นเลยมองส่งจากตำหนัก เพราะคติความของมุง์เซียง อดีตก๊วยเพยยังเป็นที่ระลึกถึงอยู่ สถานะนางที่ได้มาก็ไม่ใช่เหตุบังเอิญ ย่อมเห็นควรถนอมให้มั่นคงก่อน

หลังจากเจียนอวีประจำไปฮวากหยุดเคลื่อนไหว ชีรันค่อยเปิดหน้าม่านพวกนางสามแม่ลูกต้องเดินต่อ เว้งฟ้าสลัวลงมากแล้ว ทว่าสองฝั่งกลับสว่างไสวด้วยแนวโคมไฟสลับกับแถวทหารวัง บรรยากาศโดยรอบค่อนข้างเคร่งขรึม ทว่าได้อารมณ์ครื้นเครงของดนตรีที่บรรเลงอยู่แต่ไกล

แม่โหนวเย็นคลายตัวไปบ้าง แต่ยามคำคืนไร่พลังงานตะวันย่อมเยะเยือก ไม่ช้าทุกสายตา ณ สถานที่ที่พวกนางมาถึงก็คล้อยคล้ายโดนสะกดตรึงพร้อมกัน เมื่อไปเพินเสียนเพยผู้เลื่องลือปรากฏโฉมพิลาสล้ำขึ้น ลำพั่งนางก็ครองกระแสใจชมมากแล้ว นี่ยังมากับองค์ชายฝาแฝดที่แต่งกายสอดรับยิ่ง

จินตึงหวัง หมินจือ กับจินลีหวัง หมินเหมิง สวมอาภรณ์น้ำเงินคราม ขณะที่ไปเพินเหนียงเหนียงสวมอาภรณ์สีฟ้าขาว สองมังกรตัวน้อยพอกุ่เคียงด้วยบุปผามงคล ย่อมเผยท่วงท่าเปี่ยมศักดิ์เกินสามัญออกมา ถึงพระชายากับนางในคนอื่นจะพินึกกำลังกันปรุ้งแต่งโฉมขึ้นมา ก็เทียบราศีล่มบ้านจมเมืองของเสี่ยวหวังจือกับเสียนเพยไม่ได้

เด็กชายแก้มใส คิ้วคางคมคาย ทั้งคัดลอกสินัยน์ตาจากไปเพิน

เหนียงเหนียง เมื่อเปล่งประกายประกบมารดาสองข้าง กลับกลายเป็นภาพที่ชวนผู้คนตะลึงลานแล้ว

ที่นั่งในงานพิธีแยกออกด้วยจำนวนสามส่วนไม่เท่ากัน จากกึ่งกลางคือ วงกลมยกพื้นที่ระดับโคมโฟสสวยงาม ฝั่งด้านซ้ายเป็นตำแหน่งขุนนางข้างอยู่ ฝั่งด้านขวาค่อยเป็นตำแหน่งขุนนางข้างเหวิน ส่วนเชื้อพระวงศ์ได้พื้นที่เต็มครึ่ง วงกลมที่เหลือ ทั้งอยู่บนระเบียบชั้นที่สูงขึ้นไป แล้วข้างหลังบัลลังก์คู่มงกรหงส์ ถึงไล่ลำดับฝ่ายในอีกทอด

ธรรมดาตำแหน่งที่ตั้งอยู่ประจำลานวงกลมจะปิดตัวมิดชิด เฉพาะเนื่องในวโรกาสสำคัญประจำปี ประตูละหน้าต่างทุกบานจะเปิดกว้าง แต่จากตำแหน่งที่ตั้งสูงกว่าระดับพื้น ขุนนางเลยสอดส่องสตรีในจักรพรรดิ กับเหล่าองค์หญิงที่ยังไม่ได้อภิเษกสมรสลำบาก

เมียนเปากับเปาจ้ออายุห้าขวบนับว่ายังอยู่ในวัยเยาว์ สามารถร่วมโต๊ะกับไปเฝ้าเฝ้าเล่นได้ แตกต่างจากจินกงหวงไท่จื่อและกงจู่อื่น ผู้มีพระชันษาใกล้เคียงหรือเกินสิบปีที่แยกนั่งตามตำแหน่ง ดังนั้นเบื้องหน้าสามคนแม่ลูก นอกจากบัลลังก์หวงหลงกับเฟิงหวง ยังปรากฏจินกงหวงไท่จื่อ เฉียงมื่อวู่กงจู่ เฉียงอิงชู่กงจู่ และเฉียงหลินเซียนกงจู่ ส่วนด้านข้างคือเจียงก๊วยเพยกับหลี่เต๋อเพย เบื้องหลังค่อยเป็นพระสนมลำดับชั้นล่างลงไป

การจัดที่นั่งทำนองนี้คล้ายจะแฝงเจตนาซ่อนฝ่ายในจากสายสกุลพวกนาง แต่แท้จริงแล้วกลับเปิดโอกาสอันหาได้ยากยิ่ง ตราบที่เฉียงหลงหวงตี้ หวังหวงโสภา และเจียงหวงไท่โสภา ยังไม่เสด็จมา บรรดาญาติมิตรก็อาศัยข้าราชการฝ่ายในนำทางมาพบปะลูกหลานที่โต๊ะ อีกทั้งพื้นที่โดยรอบตำหนัก ทุกคนก็เป็นอิสระในวงล้อมอารักขาของทหาร ย่อมปรากฏชายหนุ่มหญิงสาวใช้เชื่อมสัมพันธ์ไม่ตรีกัน บรรดาการศรัทธาสมรสระหว่างสายสกุล เลยทำให้อารมณ์ผู้ใหญ่น้อยตลก

ระหว่างพระชายา พระสนม และนางในทยอยเดินทางมา กลุ่มข้าราชการกับครอบครัวก็ปรากฏตัวต่อเนื่อง เสียงขานตำแหน่งสองด้านจึงยากเว้นช่อง

ว่าง จนสรรพเสียงเริ่มซาเบา รอบสถานที่ก็มีปริมาณคนหนาตา นำหลันซื้อชื้อกับสองเปาคุยจุกจิกตามประสาแม่ลูก ขณะที่คนอื่นเอาญาติพี่น้องเข้ามาชมขวัญพวกนาง สามปากยังผลัดชิมของว่างหน้าตาสวยงาม วันนี้แม้แต่หลันหลานจิกยีนดื้อออกหน้า ทั้งที่ปกติต่อเพยคนนี้ไม่นิยมสูงส่งกับใคร

ท่ามกลางอากาศชื่นมีนกลับมีสายตาทหลายคู่รุมเยาะเย้ยไปเพินเสียนเพย เพราะมีลำพองนางที่นั่งห่อเหี่ยว ขาดคนมายกจอกการวะ หรือทักสารทุกข์สุกดิบ กระทั่งได้ฤกษ์ยามที่สามผู้ยิ่งใหญ่เสด็จมา ลั่นเสียงขานประกาศก้องทุกคนค่อยเงียบเขยิบ ก่อนจะประสานเสียงถวายพระพร

บนร่างสูงใหญ่ของจักรพรรดิเป็นผ้าไหมทอสีดำขลิบขอบทอง มือข้างหนึ่งคอยประคองสตรีวัยกลางคนซึ่งสวมอาภรณ์สีทองเปล่งปลั่ง ท่วงท่าสูงส่งพระนางก็คือเจียงหวงไท่ไฮ่ว อีกฝั่งเป็นหญิงสาวที่งามเด่นด้วยเครื่องทรงวิหคสวรรค์... หวังสี่เจ้ย!

ยกเว้นสตรีสูงศักดิ์ที่ขานบข้างพระวรกาย น้อยนักจะมีคนเล็งพบว่าฝัพระบาทเฉียงหลงหวงตี้ซึ่งงักเล็กน้อย

แม้รายล้อมด้วยมวลงภาสีสันโดดเด่น นำหลันซื้อชื้อก็เด่นสะดุดสายตาเพื่อมิให้นางถูกจิกทั้ง เขาย่อมมุ่งหน้าสู่บัลลังก์อย่างผ่าเผย แต่มีน้อยคนที่ทันรับรู้ อย่างไม่ต้องเจ็บแค้นที่ถูกสามแม่ลูกดึงความสนใจ ทั้งที่พวกนางประดับสิ่งเลอค่าเข้าชั้นมากกว่า กลับข่มใบหน้าเสียนเพยไม่ได้อยู่ดี!

ครั้นหวงช่างทรงอนุญาตให้ปฏิบัติตนตามสบาย บรรดาสายสกุลสตรีฝ่ายในค่อยแยกย้ายกลับที่ทาง ขบวนงปีและกงกงเริ่มยกอาหารชุดเข้ามาทว่าสำหรับที่จัดให้ครอบครวัขุนนางกับพวกนางยังมีความแตกต่างกัน เพราะวังหลังเป็นครอบครวัจักรพรรดิ ต้องกินเหนียนเย่ฟานส่งท้ายปีพร้อมเฉียงหลงหวงตี้

ถ้าใครแสดงข้อผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ ออกมา หลังจบงานแล้วจะเป็นที่ดูแคลนไปตลอดปี มักเป็นนางฝ่ายเดียวที่ถูกชุดคุ้ยให้เจ็บใจ แต่พึ่งพาพรสวรรค์พิเศษกับคำฝิบอก บัดนี้หญิงสาวเลยถือเคล็ดตั้งแต่เริ่มกระทั่งปิด

ท้ายครบถ้วน สร้างบทบาทที่คนเฝ้าจับผิดจนจนายนัก

ขณะร่วมกินอาหารกัน คนที่อยู่บนลานวงกลมก็ออกมาแสดงกายกรรม ขบร้อง รวมถึงฟ้อนรำหลากหลายรูปแบบ มีเสียงพูดคุยแทรกเบาๆ ระหว่างโต๊ะอาหาร ยิงว่าสุราหลายกา กิริยาพวกขุนศึกก็ยิ่งเอะอะกว่าขุนนาง ถึงขั้นยื่นมือชนจอกกันอยู่เนืองๆ

เมื่อพิจารณาบรรยากาศที่ดำเนินด้วยดีแล้ว หัวงี้ก็เจี๊ยบกับเจี๊ยงเสียงชูประสานมือได้พอดี ระหว่างเจี๊ยงก๊วยเพี้ยมเบิกบานเพราะโอบล้อมด้วยถ้อยคำประจบยกย่อง ผิงนำหลั่นซื่อซื่อคล้ายโดนหมางเมิน แต่พวกเขาก็แค่ไม่รู้เห็น ผุ่งผีที่หมุ่นเวียนมาหานางเท่านั้น

เมื่อเมียนเปาซบชุดคลุมนอก เจ้าไปป์ก็ชูคอขึ้นเมียงมอง พอขุนเลี้ยงอย่างดี ขนสีขาวของมันเลยพองฟู หน้าท้องซักจะห้อยย้อย กระพุ้งแก้มกำลังโป่งกลมหลังยัดตุงจากมือนายน้อยเข้าไปสองลูก กระรอกที่เมียนเปาเลือกจับมามีสมองเฉลียวฉลาด เขาจึงฝึกหัดให้มันรู้จักที่ทาง ค่อยแอบเอามาเที่ยวเล่น

เจี๊ยงหมินหลงซุกจอกติดกับเหล่าขุนนางที่อยู่เบื้องล่าง จากนั้นเสียงสรรเสริญจึงก้องกระหึ่ม ยามจบพิธีประกาศรางวัลผู้ทำผลงานดี ค่อยถึงช่วงแสดงพรสวรรค์ของคุณหนูตระกูลต่างๆ พวกนางก็ตั้งใจมาสร้างชื่อเสียงให้วงศ์ตระกูล ทั้งยังเกี่ยวพันกับระดับคู่ครองในอนาคตด้วย

ทุกปีที่ผ่านมาส่งเสริมเนื้อหาพระโสมของเจี๊ยงหลงหวงตั้งจนเล่าลือทั่วไป ว่าทรงรูปร่างอย่างฉกาจฉกรรจ์ เป้าหมายพวกนางย่อมไฝ่สูงมาทางจักรพรรดิ ฉะนั้นบรรยากาศประชันขันแข่งก็ซบเคี้ยวอย่างเข้มข้น

ผู้ที่พอจะสะดุดตาคือคุณหนูสกุลเซี่ยจากจวนแม่ทัพเซี่ยหง และคุณหนูจี้จากจวนผู้ตรวจการแผ่นดินจี้เจี๊ยอิง คนหนึ่งสำแดงบทร่ายรำกระบี่ที่ท้าวหาญ อีกคนบรรเลงกู่ฉินถวายพระพร ในหมู่บุปผชาติยุคใหม่ เด็กสาวสองคนนั้นว่าเจิดจ้าที่สุด เซี่ยอวี๋สไตไล ไฉ่ฉ่าหล่าหล่า จี้เหมยแบบบาง หน้าตาอ่อนหวาน ทำให้คุณหนูสกุลอื่นที่ขึ้นแสดงก่อนหรือหลังพวกนางดูจืดชืด

หวังสี่เจี้ยหาได้เสียใจเหล่าสตรีวัยกำดัดเท่าไร ยิ่งสามมีทอดพระเนตร โดยสลับด้วยแล้ว ทว่าทั้งคู่อังรักษาน้ำใจครอบครองของพวกนาง มอบรางวัล หลายหีบแก่เด็กสาวที่คู่ควร ทุกวันนี้วังหลังอัดแน่นด้วยสตรีจิ้งจอกจำนวน มาก ก็มีที่มาจากนอกด่านหนึ่งตัวซึ่งมีอิทธิฤทธิ์แข็งแกร่ง จนนกขุนหนูจวนไหนๆ ที่กำลังเบ่งบานอยู่ ล้วนแต่แล่อ่อนนิชา

หลังจากกลุ่มสาวน้อยจึงเป็นงานแข่งขันระหว่างเด็กหนุ่ม ทว่าด้านบุรุษ ใช้เวลาระดับกว่าสตรี ไม่นานก็สิ้นสุดการพระราชทานรางวัล แม้จำเจเพียง ไหน แต่เฉียงหมิ่นหลงกลับคงสีหน้าสุขุมลุ่มลึก ขณะในใจหมุ่นเวียนเพียงภาพ โคมงามหลังบัลลังก์

อธิบายได้ว่ายามพระพักตร์ดูตันบางคราวเผยรอยยิ้มพระสรวลหลอกลวง สุรเสียงก็แผ่ความสุขขึ้นผิวเผินด้วยแล้ว มีเพียงสายพระเนตรที่เกินข่ม ปรกายห้วนไหวลึกๆ เท่านั้น ทำให้เฉียงหมิ่นหลงสวมหน้ากากจักรพรรดิได้ คักดีสิทธิ์ยิ่ง ทั้งที่ออกสงครามกับเสน่หัลลับจากไปฮวาเพยอยู่ ปลายพระนาสิก ย่อมเสมือนสัมผัสกลิ่นหอมที่ขึ้นขอบระรวยมา อิทธิพลของนางนับวันยิ่ง หยั่งรากลึ้นคง

ระยะนี้เขาห่างเหินไปด้วยหน้าที่ปกครองจงกั้ว ทว่าได้พบหน้านางแค่ ชั่วขณะ ดุจเส้นความอดกลั้นเลื่อนรางจับปล้น เมื่อมีธรรมเนียมแบ่งฝ่ายหน้า กับฝ่ายในซัดขวาง รูปโฉมไปเปลี่ยนแปลงเพียงจึงไม่เป็นที่เปิดเผยเท่าเสียงเล่าอ้าง แต่ในหมู่ญาติมิตร พระชายา และนางสนมเหล่านั้น ต้องมีผู้หวังดูนางเต็มตา ลักหน ไม่แน่ว่าจากวันนี้แล้ว ยอดพฤษอันดับหนึ่งในใต้ฝ่าอาภรณ์ปรากฏชื่อ ดำน่าหลันชื่อชื่อร่วมด้วย

ด้วยวัยสี่ยั่วไป มีชายหน้าไหนไม่อดใจเฝ้าเวลาได้หญิงงามสักคนหนึ่ง เฉียงหลงหวังดีก็มีอาจจัดสันดานทำนองนี้ ทว่าก่อนหน้าแล้ว ใครจะชื่นชม พระชายาหรือนางสนมในวังก็คนต่อกี่คน เขาเพียงยิ้มสนองอย่างพึงพอใจ แต่กาลที่ล่วงเลยกลับพาคนชมปาก ทั้งชิงหงุดหงิดเมื่อจินตนาการบุรุษอื่น พานพบน่าหลันชื่อชื่อ จากนั้นก็หันมาคลั่งไคล้มนตร์ขลังบาดจิตของนางด้วย

เจียงหมินหลงกำลังพาล ย่อมไม่เห็นเด็กอ่อนเยาว์อยู่ในสายตา ใครๆ กลับล้วนทักทักเอาเองว่าเป็นเพราะหวังหวังโง่โง่เจ็ดโหม่เทียบเคียงหวงซาง ประกอบกับเจียงหลงหวังดีเป็นกษัตริย์ผู้ทรงธรรม ไม่ได้ฝึกฝนมารดาเคเกินควร จึงยากจะเข้าถึงพระทัย ทำให้ดำรงสถานะท้าทายความทะเยอทะยานเหล่าคุณหนูทั้งหลายต่อไป

หลังจากจบพระราชพิธีเฉลิมฉลองร่วมกับขุนนาง ทุกฝ่ายค่อยแยกย้ายกันกลับ เจียงหลงหวังดี หวังหวังโง่ และจิ้นกงหวังให้อ้อ มีกำหนดการเสด็จไปประทับที่เทียนเฟิงหวงกง เผาชมพลุไฟในคืนข้ามปีอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา ส่วนนำหลั่นซื้อซื้อกับสองเปาย่อมรอมชมดวงไฟใหญ่บนผืนฟ้าที่ไปฮวากง

หญิงสาวให้เผิงชู่กับชีวันปลดเครื่องประดับทันทีที่กลับมา เหลือเพียงปิ่นไม้แกะฝีมือเมียนเปาอันเดียว พอเรือนผมสลวยทิ้งปลายลงกลางหลัง อาการปวดระบมที่กดทับศีรษะค่อยสลายหาย ในที่สุดก่อนปีใหม่จะมาเยือนนางยังปลดทุกข์ไปอีกหนึ่งประการแล้ว

ขณะสองเปาจุดก้านไฟเย็นเล่น นางยังตั้งโต๊ะเช่นไหว้วิญญาณประจำถิ่นกับชีวันและเผิงชู่ เมื่อถึงเวลาจุดธูปบอกกล่าวบรรดาผี นำหลั่นซื้อซื้อจึงเรียกพวกเขาเข้ามา หวังจื้อน้อยพนมมือกล่าวคำพูดออกมา เช่นว่าขอให้ทุกคนคุ้มครองเสียไปกับเหนียงนานๆ ขอให้ทุกคนมีความสุขกับอาหารทั้งโต๊ะ บรรดาวิญญาณตกค้างต่างปรีดาระบปากเนืองแน่น ช่างเอ็นดูแผดชาลาเปามั่นคงอย่างยิ่ง

แต่ผีจ้าวสองเฮากับพระชายาทั้งสามตน หลังจากเลิกพระราชพิธีก็เวียนแล้ว นำหลั่นซื้อซื้อทราบดีว่าพวกนางมุ่งหน้าไปบำเพ็ญบุญกับผีด้วยกันที่โรงทาน ด้วยความสามารถของอู่เหวินเหลาปาน ที่นั่นสามารถเปิดทำการตลอดทั้งวันทั้งคืนให้คนและผีได้พึงพิง ต่อให้ช่วงเทศกาลสำคัญจะมีผู้คนมาหนาแน่น เส้นทางละแวกที่วาก็ยังคงครึ้นเครงอยู่ตลอด

ยามที่พวกนางยังอยู่ในตำหนักเย็น ทุกปีก็ดำเนินไปดังนี้ ขณะนั่งชมพลุไฟดวงโต หูก็ฟังเสียงจุดแพะประทัดดังสนั่นในวังหลวง นำหลั่นซื้อซื้อ

เปาจื่อ เมียนเปา และซีรัน ยังห้อมล้อมไปด้วยโขงผี

เมื่อลูกไฟแรกของรัชศกหมีงหลงปีที่สิบพุ่งลวี่ขึ้นกลางแผ่นฟ้า นำ-
หลั่นชื่อชื่อค่อยหลับตาอธิษฐาน ขอให้ฟ้าฝนไปได้โดยปลอดภัยอีกหนึ่งปี
กระทั่งแสงไฟกระจายตัวดุจหยดสีบนความมืดจางหายไปหมดแล้ว หญิงสาว
ถึงแจกถุงเงินแก่ข้ารับใช้ในตำหนัก ก่อนอนุญาตให้พวกเขาหยุดพักพรุ่งนี้
หนึ่งวัน เจ้านายใจกว้าง บ่าย่อมมีใจรักดีหนักแน่นขึ้น

สามสิบสอง

สุขสันต์รัชศกหมีงหลงปีที่สิบ (2)

ภายในโถงตำหนักดอกไม้ขาว ยามนี้ปรากฏนำหลันซือซือ ซาลาเปา ผาแฝด และกบปัดคนใกล้ชิดอย่างซีรึ้นกับเผิงซู พรุ่งนี้เป็นวันหยุดพักที่ลูกชายไม่ต้องร่ำเรียน นำหลันซือซือไม่ต้องเข้าเฝ้าใคร เลยเตรียมกระดาดแดงทำสลากเรียบร้อยแล้ว

โถแรกคือสลากกล่าวคำอวยพร โถที่สองคือสลากมอบของขวัญ เหมือนทุกๆ ปีที่ซีรึ้น สองเปา และนางเล่นสนุกหลังจากชมพลุปีใหม่ด้วยกัน กระทั่งปัจจุบันรัชศกหมีงหลงปีที่สิบค่อยปรากฏเผิงซูมาร่วมเล่นด้วย ในฐานะเจ้าตำหนัก นำหลันซือซือจึงจับสลากโถอวยพรคนแรก สี่คนที่เหลือล้วนลุ้นระทึกว่าชื่อใครจะถูกขานก่อน เพราะเตรียมทั้งกระดาดแดงเขียนคำอวยพร ทั้งกล่องของขวัญไว้พร้อมแล้ว

ทว่าวิญญูณกงกตทนหนึ่งกลับทำให้หญิงสาวชะงักมือที่คลี่ม้วนกระดาด เมื่อเขาเร่งร้อนทะลุกายผ่านประตูมาแจ้งข่าว

‘ทุลไปเฟินเหนียงเหนียง เฉียงหลงหวงตี้เพิ่งตัดสินพระทัย จะเสด็จไปฮวากองอย่างไม่เป็นทางการพะยะคะ’

นำหลันซือซืออดสะดุ้งเอือกไม่ได้ มือเกือบปล่อยกระดาดเบาหวีทิ้ง

ในใจตั้งโดนสายฟ้าลงทัณฑ์กะทันหัน เขาจะเข้าไปฮวาทงทำไม พอดูขบวนพลุลวงจบแล้ว ยังไม่รู้จักรับนอนที่เทียนเฟิงหวงกง โฉนต้องร้อนรุ่มมาหลอกหลอนพวกนาง!

นี่ไม่เท่ากับโชคร้ายเคาะประตูทัก นับแต่นางหายใจเอือกแรกของปีหรือ!

“เหินยง...”

เป่าจี้ร้องเรียก หลังจากโบกมือคั่นสายตามารดากับสลากหลายหนแล้ว นำหลันซือซือจึงหลุดออกจากห้วงกังวลมาได้ นางยิ้มเจื่อนให้ซาลาเปานิดหน่อย ก่อนเผชิญหน้ากับแวตาทาถมไถ่จากทุกคนว่าเกิดอะไรขึ้นหรือไม่

“เอ่อ... มาๆ เหินยงจับชื่อใครได้เป็นคนแรกน้า...”

หยันเตาสองเปาวววบ ประจุมิ๊พายไฟแย่งกันชี้ตัวพวกเขา บรรยากาศแก่งแย่งพลอยให้เฟิงชู่ตื่นเต้นตาม

“ใคร... ใครกันหนอ...”

นำหลันซือซือคลี่ม้วนกระดาษจนสุด แล้วลอบผงกศีรษะให้ฝิงกงหนึ่งที เขาค่อยค้อมกายล่องลอยออกไป ขณะที่นางเฉลยชื่อ

“เป็น... เป็นเมียนเปา!”

จิ้นลี่หวัง หมิ่นเหมิงถูกเรียกตัว ย่อมหยิบกระดาษแดงฝีมือตนเองขึ้นมา แล้วอ่านออกเสียงเข้มแข็งอวยพรให้มารดา ปีที่แล้วเป็นเป่าจื่อ ปีนี้โชคเข้าข้างเขา

“กินปลาเหลือ⁸ กินเต้าหู้⁹ ร่ำรวย”

อา... หญิงสาวพยักหน้าพาลางปรบมือ สมนกับเป็นเมียนเปาของนาง ปีไหนๆ เจ้าซาลาเปาลูกนี้ก็คิดแต่ของกินเชื่อมโยงคำอวยพรปีใหม่ มีอัตลักษณ์

⁸ 鱼 อ่านว่า อี้ว์ แปลว่าปลา ออกเสียงคล้าย ‘อี้ว์’ 余 ที่แปลว่าเหลือ ทำให้ในเหนียนเย่ฟาน มีเคล็ดกินเมนูปลาห้ามหมดตัว

⁹ 豆腐 อ่านว่า ไต้วฟู แปลว่าเต้าหู้ ซึ่งคำว่า ‘ฟู’ ออกเสียงคล้าย ‘ฟู’ 富 ที่แปลว่าร่ำรวย จึงมีเมนูเต้าหู้อยู่ในเหนียนเย่ฟาน

นับว่าเปี่ยมเอกลักษณ์!

ทุกคนปรบมือยินดีพร้อมนำหลั่นซื่อซื่อ ทว่าเผิงซู่เฟิงเล่นครั้งแรกจึงไม่ค่อยคุ้นเคย ในใจอดตะขิดตะขวงอยู่บ้าง แต่ยามสีหน้ารอบกายธรรมดาอย่างมาก นางย่อมออกวากาจากล้อยตาม

“กระชับและสวดคล้องที่สุดเพคะ จินลี่หวังทรงมีความสามารถสูงส่ง!”

เหตุใดสี่คนที่เหลือจะหยิ่งไม่ถึงเจตนาเผิงกงปี้ เลยลอบมองตากันเองแล้วแอบขบขัน

นำหลั่นซื่อซื่อรับกระดาดแดงที่เมียนเปาเขียนคำอวยพรมาเก็บ ลายมือเขาไม่มีเส้นวิจิตรเท่าเปาจื่อ แต่เห็นได้ชัดว่าเจ้าตัวบรรจงคัดแล้ว นางจึงก้มลงหอมแก้มลูกชายหนึ่งฟอด

“เหนียงว่าปีนี้พวกเราจะร่ำรวย เหลือกินเหลือใช้ทุกคนแน่นอนจ้ะ”

ดวงหน้าชาวผ่องของเด็กชายเปี่ยมประกาย ทั้งยังมีเค้าเก๋เกินที่ถูกลมรดาคณงามหอมแก้ม ทว่าเจอสายตาฝ้าแฝดละม้ายอิจฉาหนัก เมียนเปากลับหายอายแล้วยึดจมูกอย่างภาคภูมิใจขึ้นมา ด้วยเหตุนี้เหล่า พวกเขaley แก่งแย่งแข่งไซ่คอยู่ทุกปี!

หญิงสาวยืนโศกลากของขวัญส่งให้เมียนเปา หวังจ้อยน้อยเตรียมล้วงมือหยิบม้วนกระดาดด้านใน กลับปรากฏชั้นที่ที่อยู่เวรยามคำส่งเสียงเคาะประตู ขวางจังหวะ นำหลั่นซื่อซื่อสบตากับซีรัน เด็กสาวเลยลุกไปเปิดรับ ก่อนกระซิบความกันชั่วครู่

ไม่รู้กิจธุระอะไรมาถึงไปสวาทยามล่วงเข้าปีใหม่แล้ว เมียนเปาคร้านจะสนใจนัก จึงล้วงมือหยิบหนึ่งใบ พอดีกับซีรันโน้มตัวรายงานนำหลั่นซื่อซื่ออีกทอด สีหน้าโหมมสะคราญก็ยังรักษาสรรยาการสนุกสนาน ส่งเสียงถามบุตรชาย

“เมียนเปาจับได้ชื่อใครเอ่ย”

ซาลาเปาน้อยย่อมอ่านเสียงจะฉาน

“ซีรันขอรับ!”

ต่อให้เพ็งแจ่มแจ้วชาวชนแตกตื่นแก่นายหญิง ชีรันก็อดยี้มแก้มปริออกมาไม่ได้ ก่อนรับนำของขวัญในหีบห่อถวายหวังจ้อยน้อย จากนั้นค่อยหอมนางกลัดกลุ้ม ทำให้รื้อที่จะเล่นจับสลากต่อ ซาลาเปาฝ้าแผดย่อมสงสัยเกมเร่งเร็ว กลายเป็นนำหลั่นซื้อซื้อที่ถอนใจก่อนอธิบยา

“พวกเรา... จำเป็นต้องคอยคนมาสมทบสักหน่อยแล้ว”

เมื่อयरู้อายากเห็นเพียงใด เฝิงซู่กลับคาดเดาบางอย่างออก ขณะที่ซาลาเปาชุดสีน้ำเงินกะพริบตาปริบๆ ใจพวกเขาซึกก้ำกึ่งยินดีก้ำกึ่งคับข้อง

หนึ่งเค่อถัดมา กงกงคนเดิมที่เข้ามารายงานก็เปิดประตูตำหนักของนางก่อนถอยหลบด้วยท่าที่แทบจะทรุดหมอบกับพื้น เมื่อร่างสูงผึ่งผายตัววัดเท้าก้าวข้ามธรณีประตู

เบื้องหลังเฉียงหลงหวงตีมีเจ้อกงประหนึ่งรูปเงา ต่อให้ปราศจากเสียงประกาศหรือเขว่นโคมค้ำแรม เจ้อจิวซึ่งก็มีน้ำใจส่งคนมาบอกล่วงหน้า เจตนาให้โอกาสพวกนางตั้งตัวรับก่อน ย่อมยากจำแนกว่าเพราะเขามักทำการรอบคอบไว้ก่อน หรือนี้เป็นความลับที่ไม่ยากแก่การสืบค้น

คนในโถงตำหนักดอกไม้ขาวผุดลุก ประสานเสียงกันแผ่วเบา

“ถวายพระพรหวงซ่าง / พู่หวง ทรงพระเจริญหมื่นปี หมื่นปี หมื่นๆ ปี เพคะ / พะยะคะ”

หวงหลงในฉลองพระองค์จากพระราชพิธีก๊วเหนียน กวาดพระเนตรสำรวจกิจกรรมที่ค้างคาอยู่แล้วจึงสอบถาม

“อ้ายเพย หมินจื่อ หมินเหมิง ปานนี้แล้วยังไม่หลับไม่นอนกันอีก ตั้งหน้าตั้งตาทำอะไรอยู่หรือ กระดาษแดงในมือกับหีบห่อพวกนั้นคือสิ่งใด...”

ย่อมเป็นนำหลั่นซื้อซื้อที่ฉวยโอกาสยึดกายตรง ก่อนได้รับคำอนุญาตจากโอโรสสวรรค์ ห้่งนำพาพรรคพวกปฏิบัติตามระหว่างที่นางกราบทูล

“ทูลหวงซ่าง ตั้งแต่หมินจื่อกับหมินเหมิงพอรู้ความ หม่อมฉันก็ให้พวกเขาและซิงปีเล่นจับสลาก แลกคำอวยพรกับของขวัญสนุกๆ ระหว่างกันทุกปี ในโถกระเบื้องสองใบนี้ ใบหนึ่งบรรจุสลากซื้อแลกคำอวยพร ใบหนึ่งบรรจุ

สลากชื่อแลกของขวัญ สิ่งที่หวงช่างทรงสงสัยคือกระดาดแดงเขียนคำอวยพร
กับกล่องของขวัญประจำตัวทุกคนพะคะ

“เมื่อจับสลากได้ชื่อใครแล้ว คนนั้นต้องมอบคำอวยพรหรือของขวัญ
แก่ผู้จับชื่อ ลักครุหม่อมฉันเริ่มต้นด้วยการจับสลากโกคำอวยพรได้ชื่อหมิน-
เหมิง เขาเลยมอบคำอวยพรแก่หม่อมฉัน จากนั้นถึงคราวหมินเหมิงจับสลาก
โกของขวัญก็ออกมาเป็นชื่อชีรัน ชิงปีจึงส่งมอบของขวัญให้เขาแล้วพะคะ”

เฉียงหมินหลงฟังรายละเอียดก็อยากร่วมเล่นทันควัน

“เจอจิ่วชิง เช่นนั้นเขียนชื่อใส่ลงไปในโถสองใบพร้อมเงิน”

เจองกงยังคงอ้าอึ้ง น้าหลานชื่อชื่อย่อมช่วยบีบคั้น

“เจองกง อายามั่วแต่กริ่งเกรงพระราชอาญา หวงช่างตรัสอนุญาตแล้ว
และโถสองใบนี้ยังมีชื่อชิงปีกับเฟิงกงบื้ออยู่ก่อน รีบใช้กระดาดแดงสองใบ
เขียนชื่อเถิด จะได้สานต่อที่ค้างคาโดยไว”

พอไปเพินเสียนเฟยพลักดันขัดถ้อยขัดคำ หวงช่างก็เตรียมลงพระนาม
ข้าราชการผู้ซื่ออย่างเขาจึงลั่นทางเสียง

ยามที่เฟิงชู่ถวยกระดาดแดงสามแผ่นแต่จักรพรรดิ ชีรันก็มอบจำนวน
เท่ากันแก่เจอจิ่วชิง สองใบให้พวกเขาลงชื่อตนเอง ใบที่สามค่อยเขียนคำ
อวยพร เมื่อผู้มาใหม่ปฏิบัติตามกฎเรียบร้อยดี การละเล่นย่อมดำเนินต่อ ไม่
คาดว่านอกจากนางแล้วยังจะมีสาวน้อยคนสนิทโซคยาแยแต่ต้นปี

พอคลีกระดาดออกพบชื่อคน ชีรันเลยกลายเป็นใบจับพลัน

“ว่าอย่างไร! เป็นใคร เหตุใดไม่อ่านให้ทุกคนได้ยิน!”

เฉียงหมินหลงจดจำพฤติกรรมที่กึ่งปีนังนี้เลือกยื่นหยัดข้างนายหญิง
มากกว่ามหาบุรุษปกครองแคว้นเช่นเขาได้ ย่อมสบโอกาสระบายอารมณ์ขุน
เคือง

“ทุลหวงช่าง หม่อมฉันผิดไปแล้วพะคะ! โปรดเมตตาด้วยพะคะ...”

พอเห็นอีกฝ่ายแสดงท่าหวั่นเกรงระดับนั้น อารันช่างโซคร้ายเป็นสหาย
นางจริงแท้!

นำหั่นซื้อซื้อย้อมดั่งกระดาดในมือเด็กสาวแล้วรับมาเป็นธูระเสียเอง
“ทูลหวางช้าง เป็นลายพระหัตถ์หวางพะคะ”

สายตาเด็ดขาดประดุจคมมีดจ้องกรีดทั้งเด็กสาวชั่วครู จึงเปลี่ยนไปหา
เสียนเพยที่ยังคงภาพเลิศล้ำ แม้นางจะปลดเครื่องประดับเกือบทั้งหมดแล้ว
แวตาลึกล้ำค่อยส่องแสงระยิบให้น่าหั่นซื้อซื้อ จู่ๆ ก็กลับพาให้คนหนาว
ยะเยือกขึ้นมา

“มั่งมีมั่งคั่งใหญ่ ก้าวหน้าสุขสวัสดิ์”

สิ้นเสียงทรงอำนาจ ทุกคนล้วนกล่าวขอบพระทัยอย่างพร้อมเพรียง
ทว่ามิชรีนที่ได้รับกระดาดแดงผีพระหัตถ์เป็นหลักฐานอัปโชคของนางแต่
ผู้เดียว

นำหั่นซื้อซื้อไม่อาจทนทานสายตาแฉ่งนัยนาน นางเลยหาทางรอด

“ทูลหวางช้าง นี่คือโถสลากของขวัญพะคะ”

หญิงสาววางมันลงเบื้องหน้า ให้เฉียงหมิ่นหลงล้วงมือจับหนึ่งม้วน เขา
รีบคลี่ซื้อออกดูเอง ไม่ให้เจื่องกงได้รับใช้อย่างปกติ ก่อนสีหน้าเคร่งขรึมจะ
ปกปิดความผิดหวังเอาไว้มิตชิต อ่านอักษรที่ปรากฏเสียงเรียบ

“เมียนเปา...”

สีหน้าของเด็กน้อยอย่างไรก็บริสุทธิ์กว่าผู้ใหญ่ ดวงหน้าอ้อมกลมเลยมี
รอยมุ่ยเล็กๆ ก่อนเขาจะคุกเข่าลงประสานมือ ถวายกล่องของขวัญของตนแต่
บิดา แฉียงหมิ่นหลงรับมาซึ้งน่านในมือ สงสัยอยู่ว่าจะเป็นข้าของประเภท
ไไหน แต่เห็นชรีนไม่ลงมือแกะหีบห่อ ชายหนุ่มจึงตั้งไว้ข้างตัวเฉยๆ ด้วย

จากนั้นเมียนเปาค่อยได้ลาภทดแทนที่เสียของขวัญให้พู่หวาง เลยจับคำ
อวยพรซื้อมารดาได้อีกหน เปาซื้อย้อมย้อมแยมดีใจกับแผ่นดิน ประดุจไร้ปม
สะกิดผิวหน้า ทว่าสายตาเขาก็แสบเคืองพอดู ทำให้อุดยกลมหายใจที่ไม่วาง

นำหั่นซื้อซื้อส่งยืมหวานให้ชาลาเปาน้อย

“ร่างกายแกร่งมัน จิตใจเกษมศานต์”

เฉียงหมิ่นหลงแรกเจอเจ้าเปาเห็นแก่กระเพาะลูกเข้าหาโฉมสะคราญ

พื้นอารมณ์เขายังเฉื่อยชา แต่หลังจากนั้นคิ้วเข้มกลับขมวดเป็นปมแน่น สายตาราวกับระเบิดพลังสังหารเข้มข้นออกมา ขณะที่ไปฮาวเพยซี่เรียวกาบคนผิวแก้มลูกชายยกใหญ่ ก่อนจะกอดรัดแนบแน่น丫

บัดชนัก!

ปีหน้าต้องเป็นของเขา!

เปาจื่อย่อมลั่นผัสสัญญาณรุนแรงจากพู่หวง ทำให้ตระหนักว่าปีหน้าคู่แข่งพวกเขาก็เพิ่มจำนวนอีกแล้ว

เมื่อถึงคราวจับโถสลากของขวัญด้วยตัวเอง นำหลันซื่อซื่อจึงใจเต้นระทึกเกินปกติ ทำให้หย่อนปลายนิ้วลงกวณม้วนกระดาษพร้อมภาวนาวนไป ‘ขอให้หลุดพ้น ขอให้หลุดพ้น เพียง!’

ท่ามกลางสายตาที่ดูตันและเพ่งเล็งชอบกล นำหลันซื่อซื่อก็เลือกขึ้นมาจนได้หนึ่งม้วน ทว่าอย่างไรลางสังหรณ์ยังพาเส้นประสาทชักกระตุก ก่อนลูกกลมไปเล่นงานสองมือจนเริ่มลั่น นางเลยกำฝ่ามืออำพราง ทว่าด้วยเหตุผลที่ทุกคนต่างรอคอยอยู่ คงจะมีที่เห็นบ้างไม่เห็นบ้าง จักรพรรดิหนุ่มจึงจู่ๆ อารมณ์สดใสหันตา ช่างชมขวัญให้โหมงามอยากสลัดสลากทิ้ง

นำหลันซื่อซื่อสุดลมหายใจเรียกพลังกล้าหาญ แล้วค่อยตะลึงตาแข็งใส่อักษรแกร่งกล้าสามตัว

เฉียง... หมิน... หลง!

หญิงสาวละม้ายเข้าถึงความเป็นปลาบั้งแดดที่นอนอ้าปากพะงาบขึ้นมา “เฉียงหมินหลง... เฉียงหมินหลง... เฉียงหมินหลง...”

พอคืนสติ นางจึงกระซจากกายลุกขึ้นย่อเข้า

“ทูลหวงช่าง หม่อมฉันขอพระราชทานอภัยโทษด้วยพะคะ!”

ไม่เพียงลืมนันดาลโทษะ เขายังหัวร่อออกมา

ไม่ต้องคอยปีหน้า!

ยอมไม่บัดชนแล้ว!

ฮ่าๆ!

มือใหญ่สอดเข้าไปจุดร่างหอมกรุ่นก่อนประคองให้ยืนเคียงคู่กัน

“ขอใ้ยกโทษอะไรหรือ ชื่อแซ่ของเจ้านักเขียนลงไปให้มีคนอ่าน หากใช้คำต้องห้าม สงสัยปีใหม่ทำอ้ายเพยขวัญอ่อนเกินไปแล้ว...”

ก็... ไม่ใช่คำต้องห้ามอะไรเล่า!

อย่างนั้นจะออกราชโองการเปลี่ยนชื่อสัตว์ สิ่งของ และราษฎรอยู่ทุกรัชศกใหม่หรือ!

‘สุสาน้ำตายเลียนแบบศรีภรรยาของท่านแล้ว ยังจะป้ายโทษปีใหม่นี้ที่พานางขวัญอ่อน’ เขากำลังสรรหาเหตุให้หัวคนอื่นหลุดแต่วันที่หนึ่งหรือไม่ไม่ทราบว่าจะเลือดเย็นชิงชัยกับน้ำค้างแข็งพันปีไปไหน

ว่าแล้ว... ว่าแล้วนางจะต้องดวงตก ทันทีที่สูดอากาศเอือกแรกของปี!

ละม้ายระวังสองขาไปเฟินเสียนเพยกระทั่งมันคงก่อน ร่างสูงใหญ่จึงเฝ้าโอบประคองอยู่ แต่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้มุมซบซ่อนจอมบุรุษเท่าตัวเขา เฉียงหมินหลงเลยก้มหน้าคมสันลงมากะชิบชิตตังหุ้จ้มลิ้ม ระบายลมหายใจร้อนเข้าลวกผิวอ่อนอย่างทารุณ

“ชื่อเออร์ สมัยก่อนเจ้าก็เรียกหาเงินว่าหมินหลงบ่อยู่ไป บางทีเรียกจนเสียงแหบเครือเทียว...”

ต่ำซ้ำ!

แหยเรื่องไ้ต๊ะตืออย่างนี้ ทำนางจุกท้อไปหมด!

ผิวขาวผ่องย่อมจิตสีชมพูกำ ฮือ... สมองตำนานหัลล้นชื่อชื่อมีคุณภาพมาก เวลารื้อฟื้น นางย่อมจำรายละเอียดได้แจ่มชัด ทำไมมังกรหน้าด่านผู้นี้ชอบยั่วโมโหคนที่สุดนะ!

ลำพังไม่ทราบว่าจะียงหลงหวงตี้ตรัสอะไร เสียนเพยเลยหน้าแดงก่ำประหนึ่งเบื่อนซาด ย่อมพาพวกเขาเซ้งกันงันกันแล้ว ยิ่งได้ยินเสียงคนถูกหอมแก้มสองหนที๋อีก ยังจะเหลือเสี้ยวเวลาให้ไปสงบจิตอยู่หรือ

ยามที่สายตาทลายคู่เบิกค่าง เฉียงหมินหลงกลับกระตุกเส้นคิ้ว

“นี่มิใช่กฎของพวกเจ้าหรือหากหรือ เหตุไรต้องจ้องมองเงินด้วยสีหน้า

แตกต่างกันเพียงนั้น”

หลายคนหลายกระแสคิด ชี้นกับฝั่งผู้ล้นทะลิ่งลาน เจอจิวซึ่งกลับ
นึกยินดีว่าฟ้าเมตตาตน ให้ไปเฟินเสียนเพยกับชี้นจับสลาทต้องห้ามครบสอง
ใบแล้ว แต่เขายังปริตาไปได้ไม่ถึงที่ทางดี เสมือนแผ่นดินพลิกหลัง พาร่วงสู่
ฝั่งมรณะเอากะทันหัน

ช่างเป็นกฏหาเรื่องสังเวทมหายใจคนแท้ๆ เพียงปากถือดีเปล่ง
พระนามจริง วิญญานข้าราชบริพารก็หวาดผวามดลัน ยังจะเหลือหน้าไหน
กล่าล่วงเกินพระวรกายล้ำบาป พวกเขาคงต้องคอยขาดเสมอว่า ก่อนจมูกหัน
สู่ตกลินหวงช่างแล้ว

นับว่าเส้นสายอารมณ์ขันของเฉียงหลงหวงดีเยี่ยมเกรียมยิ่ง!

คู่ชาลาเปาเห็นมารดาโดนปล้นผิวเต้าหู้ดำใจ แน่นนอนล้วนบังเกิดไฟ
ริษยาท่วมท้น ถึงขั้นตัวตวัดสายตาแรงร้อนไล่จักรพรรดิ

ฟู...ฟูหวงช่างไร้ยางอาย!

นำหลันซื้อชื้ออยากชิงสลับ แต่พักหลังสติของนางแข็งแกร่งขึ้นมาก พอ
ความร้อนที่ใบหน้าพุ่งทะลุขีดสุดก็ค่อยหวนมาเยือกเย็น บางทีโรคหน้าหนา
อาจแพร่เชื้อทางอากาศได้ หญิงสาวจึงปลีกตัวออกจากอ้อมพระกร แล้วยืน
สงบเสงี่ยมให้บรรยาการแตกต่างกันตกตะกอนก่อน ขณะที่เฉียงหลงหวงตีประทับ
อย่างเปี่ยมราศีอิมเม

“เงินมาโดยไม่ทราบว่ามีเล่นจับสลาทกัน ของขวัญที่ต้องให้อ้ายเพยจึง
สะดวกวันพรุ่ง เจอองกงจะเป็นผู้นำมาให้ที่ไปสวาท แล้วพวกเจ้ายังยืนค้ำ
ศิริระเงินอยู่ทำไม นั่งลง! เงินจะได้จับโถสลาทค่าอวยพร”

ต่างคนต่างสะดุ้งโหยง ปฏิบัติตามพระบัญชาทันควัน

“ขอบพระทัยเพคะ / พะยะคะ”

ข้ารับใช้สามคนบีบกายลึบอยู่บนเก้าอี้ ข้างเชื้อพระวงศ์ก็นั่งไม่เต็มกัน
ไม่รู้ต่อไปหวงช่างจะสำแดงอะไรให้พวกเขาได้พริ้งเพริดอีก เฉียงหมินหลง
จับได้ชื้อเปาจื้อ เด็กชายจึงคุกเข่าอ่านกระดาดะแดงในมือ

“พลังสุขภาพหนักแน่นดังขุนเขา เกลิมฉลองพูนสุขดังท้องสมุทร”

จักรพรรดิหนุ่มพยกหน้าพอใจ ก่อนมองเจืองกง ชั้นที่คนสนิทจึงรับคำ
อวยพรจากจีนตึงหวังมาวางไว้ข้างของขวัญจากจีนลีหวัง สลากในโถกระเบื้อง
ก็ทยอยลดจำนวนลง เสี่ยงกลอนอวยพรสลัبدังกับการส่งสิ่งของ ทว่าท้าย
ที่สุดแล้วเพียงหมิ่นหลงกลับหงุดหงิดขึ้นมา คิดเล่นงานนารายา ทำให้ก่อกรรม
สนองดังพายุหมุน

เขาได้ของขวัญเมียนเปา ได้คำอวยพรเปาจื่อ และติดค้างของขวัญ
ไปเฟินเสียนเฟย แต่ขั้นที่เฒ่าอย่างเจ้อจิวซึ่งกลับนอนกินโซคลามแต่ต้นรัชศก
จักรางวัลใหญ่โดยเกียจคร้านไปได้!

เห็นทีนอกจากไปเฟินเสียนเฟยกับซิงปี้ ค่อยปรากฏเจืองกงประสบ
คราวเคราะห์รังแก ด้วยม้วนกระดาษแดงก้นโถของขวัญอันสุดท้ายคือ...
สลากชื้อตำนำหลันซือซือ

หญิงสาวใช้ปรีดาที่เจ้อจิวซึ่งทุกข์หนัก ตรงกันข้ามนางสงสารเขาเหลือ
ล้น แต่สนใจที่ไม่อาจหักกฎการเล่นจึงยื่นกล่องของขวัญออกไป แม้มหาชนที่
จะรู้ระแวงสี่พระพักตร์ของเจียงหลงหวงตั้งแล้ว เขาก็ยังขวัญสั่นไหวขึ้นมา
เพราะคุ้นเคยกับพญามังกรเกินกว่าครึ่งชีวิต เจ้อจิวซึ่งยอมพอตั้งสติหันมา
ล่องเกินไปเฟินเสียนเฟย ยอมรับพลังล้างผลาญที่เบากว่าลำแดนหวงซ่าง
มากนัก

“ทูลไปเฟินเสียนเฟย กระหม่อมเป็นกงกง สถานะครึ่งบุรุษ อย่างไรก็ตาม
ต้อยต่ำ ไม่คู่ควรรับของขวัญสูงค่านี้ได้ ขอไปเฟินเสียนเฟยโปรดเมตตา
กระหม่อมด้วยพะยะค่ะ”

นำหลันซือซือส่ายหน้าระบายความจนใจ แต่เรียวปากประดับยิ้ม
ยุติธรรม

“เจืองกงไม่ควรดูแคลนคุณค่าในตัวเอง วันนี้ทุกคนก็ได้รับคำอวยพร
กับของขวัญคนละชิ้นแล้ว จะยกเว้นเจืองกงคนเดียวได้อย่างไร หวงซ่างทรง
เห็นด้วยหรือไม่พะคะ”

นางสารภาพว่าหัวเราะไม่ออก ร้องไห้ก็ไม่ได้เช่นกัน เมื่อของขวัญที่ตั้งใจเตรียมกลับเป็นเผือกร้อนลวกมือผู้อื่น แต่ไม่ว่าอย่างไรสายตาเจ้าจิวซึ่งต้องสอดส่องหวงชังก่อน

เฉยงหลงหวงตี้แยมพระโอรสให้ไปเฟินเลียนเฟย แล้วตัวดสายพระเนตรดูร้ายมาหาเขา กงกงคนสนิทเลยเดือดร้อนราวกับเกลือกกลิ้งอยู่บนกระทะ

หลังจากค้นหาคิดจนใกล้หน้ามืดเต็มที เขาค่อยพบแสงสวรรค์ ชั้นที่ผู้ซำก้นอบน้อมฝ่ากลืนอายหมายชีพมากระซิบความใกล้พระกรรม พอเฉยงหลงหวงตี้เมินสายพระเนตร เจ้าจิวซึ่งคอยรับของขวัญจากไปเฟินเลียนเฟยกว่าจะเจอทางปลอดภัย ทำเอาคนแก่อยากยกแขนเสื้อขึ้นซับเหงื่อที่ไหลชุ่มหนังศีรษะยิ่ง

เมื่อแลกคำอวยพรกับของขวัญเรียบร้อยทุกคน ค่อยถึงเวลาเปิดหีบห่อที่ได้รับ เฉยงหมินหลงแกะฝากล่อง มือล้วงลงไปดึงของภายในออกมา พบว่าคือกรงไม้ไผ่สัตว์เลื้อยขนาดเล็ก ประกอบขึ้นด้วยฝีมือในยามว่างจากเมียนเปา เขาอาจปล่อยปละละเลยหัวจื่อผาแฝด แต่ทราบความเคลื่อนไหวเสมอ ทันตอนที่หวังสี่เจียเกือบสำเร็จโทษเชื้อสายสกุลเฉยงคูนี่คือเจ้ากระรอกเดรัจฉานตัวหนึ่ง

เฉยงหมินหลงบรรยายความรู้สึกลึกยาก ยามค้นพบว่ายกเว้นเรื่องกินที่เป็นข้ออ้างพร้อมแล้ว จินสี่หวังยังมีนิสัยชวนรังเกียจเพิ่มอีกประการ ใช้สมองไต่ตรองดีแล้วหรือ จึงนำกรงสัตว์เลื้อยมอบเป็นของขวัญแลกเปลี่ยนคนอื่น แต่สุดท้ายมันก็ตกสู่ตนเองที่เลี้ยงกระรอกอยู่ผู้เดียว

โดยฉับพลันที่เจ้าหะมีนปรากฏคลุ่มร่างองอาจ เฉยงหมินหลงก็โยนกรงน้อยลอยลี้ไปหาเมียนเปา แทนที่เจ้าซาลาเปาจะหน้าสลดรับปฏิกริยาบิดา เขากลับคุกเข่าขอบพระทัยด้วยน้ำเสียงว่าเจียยัง ก่อนเปิดประตูกรง ปล่อยสัตว์ตัวเล็กที่ชายหนุ่มเพิ่งสังเกตว่าซ่อนตัวอยู่ในอกเสื้อของเมียนเปามาแต่ต้น

เจ้าไปเฟินกระโดดสำรวจที่อยู่ใหม่ ทำทางรำเริงมาก แล้วย้อนมาทักหัวกับ

ฝ่ามือนายน้อย ก่อนจะครอบครองสถานที่อย่างสุจริต จึงค่อนข้างแจ่มชัดว่า นิสัยดีหรือเลวล้วนติดจากคนใกล้ชิด

เสียงหมิ่นหลงสั้นถ้อยคำหนีเช่นเดียวกับเจ้าองกง แต่ผู้อาศัยในไปฮวาทางคล้ายชินชา ถึงสนใจเปิดของขวัญของปีนี้นั้นมากกว่า ขณะที่ทุกคนกำลังเบื่องานหีบห่อ นำหั่นซื้อซื้อไม่มีอะไรให้จัดแจงบ้าง สายตาเลยไปจับกิริยาลับล่อระหว่างคนที่ผู้เฒ่ากับหวงช่างผู้หนุ่มได้

นั่นมิใช่...นั่นมิใช่ลักลอบส่งของขวัญของนางอยู่หรือ!

จักรพรรดิหนุ่มกระแอมกระไอ ยามรับรู้ถึงแวตาดิ้นตะลึงจากไปฮวาเพย

“บัดนี้ล่วงเข้ากลางยามโง่¹⁰ แล้ว เงินเริ่มอ่อนเพลีย...”

หวงช่างตรัสเช่นนั้น พวกเขาก็จึงเกร็งตึงหู

“พรุ่งนี้เงินคงออกกว่าราชการแผ่นดิน แต่ฎีกาเร่งด่วนที่คอยให้ไปสะสางก็มีจำนวนไม่น้อย...”

นำหั่นซื้อซื้อดีหานั่ง ทั้งที่หัวใจเต้นตุบตาม

เขากำลังบอกว่า...

คืนนี้ถึงจะมา แต่ก็ไม่นอนค้างไว้หรือไม่!

นับว่านางแสดงออกถูกวิธี เสียงหมิ่นหลงเลยไม่โดนกระตุ้นให้เปลี่ยนความตั้งใจ

“เงินทบทุนแล้ว พักผ่อนที่เทียนหลงกงจะสะดวกมากกว่า พวกเจ้าเองก็ตามสบายเถิด รัชศกหิมิงหลงปีที่สิบนี้ เงินหวังว่าจะนำมาซึ่งความสุขโดยทั่วถึง”

ทุกคนผุดลุกพลางเปล่งเสียงขอบพระทัย หลายรูปหน้าแฝงแวบโปร่งโล่งถึงหลุดพ้น ทว่ามีแค่หน้าหั่นซื้อซื้อที่เขาจะอยู่ต่อหรือจากไป นางคล้ายคลึงอมหวงเหลียนเอาไว้ในปาก ที่รู้สึกเช่นนี้ใช้ไร้เหตุผลเสียทีเดียว คงเพราะรับรู้

¹⁰ เรียกช่วงเวลาตั้งแต่ 01.00 น. – 02.59 น. ว่า ยามโง่

เต็มสองตาตนว่า เฝ้ายมลินหลงกำลังอารมณ์ดีกลับพระตำหนักอย่างไร

เจ้าองกงก้าวตามหลังหวงซำ สองมือเขาวางเปล่า ส่วนวัตถุที่อยู่
กลางพระหัตถ์กว้างนั้น ของขวัญของนางซัดๆ โอรสสวรรค์ประบาทไหนกัน
รีดนาทาเร้นกระทั่งขั้นที่คนสนิท ท้าวไต้หล่าที่ยอมจำนนใต้ฝ่าพระบาท ยังมี
ศีลธรรมลำนกไต่ให้หวงซำทรงละลายแก้ไข

สามสิบสาม ดอกบุญแบ่งบานที่โรงกาน

ระหว่างผู้คนเริ่มหลับไหล บางคราวกลุ่มวิญญาณสูงศักดิ์สี่ตนที่ว่างเว้นจากการดูความเคลื่อนไหวรอบวังหลวง หรือจัดระเบียบผีเร่ร่อนตนใหม่ พวกนางมักนำขบวนวิญญาณข้าราชการมาโรงกานที่หลั่นเขียนเชิงกับสกุล อยู่เหินก่อดังขึ้น

เนื่องด้วยอยู่ในช่วงเทศกาลต้อนรับปีที่คึกคัก บรรยาการคย่อมรื่นเริง นับแต่เช้าวันสามสิบค่ำ เดือนสิบสอง กระทั่งยามอื่น¹¹ วันหนึ่งค่ำ เดือนอ้าย ก็ปรากฏทั้งคนทั้งผีประสบความสำเร็จทิวโหยต่อแถวยาวอยู่ แม้ทุกตนในวังหลวง ได้รับผลกุศลที่น่าหลั่นซื่อซื่ออุทิศให้บ่อยแล้ว พอมาสัมผัสโดยใกล้ชิดเช่นนี้ กลับพาอึดเอิบบุญบารมียิ่งขึ้น ถือเป็นเวลาหนึ่งที่ดวงวิญญาณคลายพะวง บำรุงกรรมส่วนตน

คนจำนวนมากกำลังถือขามรับข้าวต้มหรือข้าวสวยร้อน กับข้าวก็มีหลากหลายชนิดให้พวกเขาเลือก กิริยาเหล่านั้นจึงทับซ้อนกับบรรดาชนไร้ร่างที่จัดระเบียบแถวเหมือนกัน ด้านจิตอาสาฝ่ายคนฝ่ายผีล้วนยิ้มแย้มผ่องใส เสียงสนทนา

¹¹ เรียกช่วงเวลาตั้งแต่ 03.00 น. – 04.59 น. ว่า ยามอื่น

ย่อมสวดแทรกคำอวยพรเสมอ

วิญญานจ้าวสองเสาทอดพระเนตรด้วยรอยยิ้ม รัศมีรอบกายค่อนข้างเรืองสว่างและอ่อนโยน เกือบเทียบได้ว่าผุดผ่องจากอดีตกรรม ส่วนผีสามพระชายาก็มีดวงจิตเปี่ยมสุขไม่เลว ขณะยืนอยู่เบื้องหลังจ้าวอภัยกับพองวิญญาน

ในหมู่ผู้ฟังพาโรทานยามนี้ แน่แน่นอนว่าต้องใช้ชีวิตเร้นแค้น แล้วออกเรือนอย่างไรเป้าหมาย บางคนตกยากชั่วคราว บางคนก็โดนทอดทิ้งเพราะเป็นภรรยา จึงมีอยู่หลายช่วงวัย เป็นที่ชวนเวทนาดุจเดียวกับกลุ่มผี บางตนตายตกโดยขาดญาติมิตรรับรู้ เมื่อไม่มีพิธีเช่นไหว้ พวกเขาย่อมหิวโหย ดวงจิตหมองคล้ำ

ฉะนั้นเมื่อกลุ่มผีที่สภาวะไม่เจริญตาปรากฏขึ้น จึงไม่มีวิญญานประกอบกุศลตนใดขับไล่หรือแสดงออกว่ารังเกียจ พวกเขາเหล่านี้ต่างล่องลอยเป็นเวลานาน และพยายามดิ้นรนฝ่าฝืนสังสารวัฏ ทำให้มีสภาพตั้งแต่คงช่วงเวลาตายเอาไว้อย่างน่าสะพรึงกลัว หรือเผยแพร่วิญญานอันอ่อนระโหยโรยแรง

หลังจากโรงทานใหญ่แห่งนี้ก่อตั้งขึ้นบนพื้นที่สกลอุ้งเหวนแล้ว ทุกๆ ปีวิญญานมักหลั่งไหลมาจากทั่วสารทิศ พอลคนกับผีต่างรับแหล่งเสริมพลังตามประเพณีแล้ว ก็มีทั้งเดินทางกลับทันทีและมีที่หยุดพักเพื่อสนทนาความกันเอง

‘อา...’

เสียงครางจากกลุ่มไร้ร่างตนหนึ่งดังขึ้น เขาเพิ่งสดข่าวต้มอย่างโหยหิวจนเกลี้ยงถ้วย

‘หนึ่งปีหนึ่งหน อา... คุ่มค่าที่ข้าเดินทางข้ามแคว้นมาเสียจริง!’

วิญญานอีกตนยื่นชามข้าวต้มอีกชามให้ ขณะมือก็พวยข้าวสวยเข้าปาก

‘แล้วปีนี้เจ้าจะอยู่รับของเช่นที่วันเล่า’

‘ข้าจะอยู่จนหมดเทศกาลหยวนเซียว แล้วค่อยกลับไป’

บางทีพวกผีเจอหน้ากันเองมาหลายปีก็เหมือนอาศัยสถานที่รวมกลุ่มกันไปแล้ว

‘แต่เนิ่นๆ ปีนี้อพวกข้าเดินทางมาจางอัน ไม่แน่ว่าปีหน้าและปีถัดๆ ไป พวกเราจะมีโอกาสพบเจอกันอยู่หรือไม่ แนะนำให้อาศัยแถวนี้ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ดีกว่า’

วิญญาณอีกตนจึงรีบสวดเสียด

‘ใช่ๆ พวกเจ้าพูดถูก แ่จริงๆ นี่มันออกจะโหดร้ายเกินไปแล้ว!’

ผีอีกกลุ่มไม่เข้าใจความหมาย แต่ได้ยืนบทสนทนา ย่อมสอบถามสักประโยค

‘ขอภัยที่ถือวิสาสะสอดแทรก เมื่อสักครู่นี้เปียวเกอ¹² พูดถึงปีหน้ากับปีถัดๆ ไป หมายความว่าอย่างไรหรือ เปียวตี้¹³ หูตาคับแคบ ฟังแล้วใจตื่นตระหนกมากเทียว’

ถามมาอย่างอ่อนน้อมก่อน วิญญาณเจ้าของประโยคจึงเต็มใจขยายความ

‘พวกเปียวตี้ถือกำเนิดก็อาศัยอยู่แต่ในแคว้น คงไม่ทราบความเป็นธรรมดา จงกั้วผืนนี้ฟ้าดินคุ่มครองจึงสงบสุขดียิ่ง แต่พอข้ามโพ้นทะเลทรายพายัพ¹⁴ อันเป็นถิ่นอาศัยของพวกข้า ดินแดนนั้นเรียกว่าต้องคำสาปมรณะเชียวหนา’

ชื่อสถานที่ที่ทำความโหดร้ายนั้น แม้ตายไปแล้วยังกระตุ้นความสนใจของพวกเขา ฉะนั้นวิญญาณรอบวงสนทนาเลยทำหูฟุ้งกันไต่

‘เปียวเกออาศัยที่นั่น! ฮ้า... ช่วยเร่งเล่าความเร็วเข้า!’

เมื่อตกเป็นเป้าสายตาฝูงผี วิญญาณวัยกลางคนผู้สวมชุดคลุมขาดกะรุ่งกะริ่งค่อยยื่นประกาศ

‘เปียวตี้ทั้งหลาย ฟังคำเชอหยวนจากเผ่าซาไห่ ปีนี้อพวกเจ้าต้องอยู่

¹² พี่ชายนอกตระกูล

¹³ น้องชายนอกตระกูล

¹⁴ ตะวันตกเฉียงเหนือ

ฉางอันให้หาน กิณอ้อมให้มากเข้า มิเช่นนั้นปีหน้าและปีถัดไปเปี้ยวเกอรับรองว่า พวกเจ้าต้องอดอยากอย่างแน่นอน'

คำพูดทำนองอะไรที่เคยได้ ต่อไปจะไม่ได้แล้ว ย่อมไม่เข้าหูชาวไร่ ภายเนื่อนัก หนึ่งในนั้นจึงโต้แย้ง

'พวกข้าจะอดอยากได้อย่างไร เผ่าซาให้อยู่ไกลถึงฝั่งพายัพ คงไม่ทราบความว่า โรงทานแห่งนี้มีผู้ใจบุญมากกำลังทรัพย์ให้ความดูแลอยู่ กระทั่งพายุฝนหรือพายุหิมะถล่มเมือง ประตุก็ยังเปิดรับ!'

ผีเชอหยวนทำเสียงขึ้นจุมก

'ใจบุญมากกำลังทรัพย์แล้วอย่างไรเล่า ถ้าพืชผลเสียหายทั้งหมด ไร่จะมีเงินตรามากองแล้วกัดตะให้อ้อมท้องได้สักหน่อย'

พืชผลเสียหาย มีเงินตราก็ไม่อ้อมท้อง ที่แท้จหยวนจะเกิดภัยลุ่มแคว้นชนิดใด!

ทำให้ก่อเกิดกระแสน้ำขึ้นฉับพลัน

'เชอเปี้ยวเกอ เหตุใดอาศัยโรงทานกินข้าวอ้อมท้อง แล้วยังสาปแช่งแคว้นจิ้นออกมาได้!'

พอสีหน้าแต่ละคนเริ่มต้นโกรธแค้น เชอหยวนย่อมเร่งแก้ไข

'ข้าจะไปมีอำนาจอะไรสาปแช่งแผ่นดิน เปี้ยวตีทั้งหลายไต่ตรงรองให้รอบคอบด้วย ตัวข้าทุกวันนี้ก็เร่ร่อนหิวโหยอยู่...'

'แล้วไหนต้องพูดเป็นलगร้ายเช่นนั้น'

บรรดาผีแสงแต่แรกเพียงซุบซิบกัน บัดนี้ขยายเสียงเป็นอะอะ จนล่วงถึงพระกรรมของวิญญาณเจ้าฮองเฮากับสามพระชายา พระนางจึงสั่งการผีกงกงตนหนึ่ง

'เจ้าลองไปสอบถามหน่อยว่าพวกเขาไม่พอใจอะไรกัน'

ผีกงกงน้อมรับคำสั่งก่อนพยายามแทรกฝูงวิญญาณเข้าไป ทว่าด้วยจำนวนผีที่ยืนแออัด จึงยากจะบุกจากท้ายสุดเข้าไปกลางวง เขาเลยสะกิดตนใกล้ๆ ก่อน

‘นี่ๆ เกิดเหตุวิวาหอันใดกัน’

วิญญาณตนนั้นหันมาตอบอย่างห่อเหี่ยว

‘ปีหน้าโรงทานแห่งนี้จะปิดทำการแล้ว’

ผิงกงยอมงุนงง ‘จะเป็นไปได้อย่างไร ข้าไม่เห็นทราบเรื่อง’

วิญญาณจ้าวสองเฮาและพระชายาทั้งสามมีความสัมพันธ์กลมเกลียว
กับไปเฟินเสียนเพยยิ่งนัก จุดประสงค์ในการตั้งโรงทานก็เพื่อบรรเทาทุกข์ชั้น
พื้นฐาน ไม่เลือกคนเลือกผี ในเมื่อปีนี้ยังจัดเต็มกำลัง ปีหน้าคงไม่ลืมหูลืม
กลางคันแน่

‘เรื่องนี้ก็มีที่มา พวกชาวเผ่าซาไห่แล้วว่า ดินแดนทางพายัพมีคำสาป
มรณะชนิดหนึ่งวนเวียนอยู่ พวกมันมีอำนาจเปลี่ยนป่าเขียวกลายเป็นผืนทราย
ทั้งมีพิษเล่นงานผู้คนจนหายใจไม่ออกตายด้วย พวกเขาริเริ่มกันว่าอะไรนะ...’

ผีรัศมีหมองคล้ำหยุดคิด ตบข้างๆ จึงหันมาบอกอย่างมีน้ำใจ

‘เผ่าซาไห่เรียกว่า... ซียะ¹⁵’

วิญญาณกงกงขมวดคิ้ว ตระหนักว่าไม่อาจจรรอแล้ว แม้เป็นเพียง
ข่าวลือ ก็ควรทราบมูลจ้าวสองเฮาให้ทรงทราบ!

อากาศต้นยามเหมา¹⁶ ปลายปีบรัลสีขุนค่อนข้างสลับมืด ด้วยความ
เคยชินกลายเป็นนาฬิกาปลุกฝังอยู่ในหัว ต่อให้น่าหล่นซื่อซื่อเพิงหลับสนิท
ในช่วงยามอื่น นางก็จ้วงเจียรรู้สึกตัวตื่นขึ้นเอง ดวงตาสีอำพันกล่อมองกายอุ่น
สองร่างที่นอนขนบข้างแล้วเผยยิ้มเอ็นดู ซาลาเปาน้อยหลับอุตุร่วมผ้านวม
ภายในห้องที่มีดมัวและเงียบสงบ

หลังจากเฉียงหลงหวงตี้เสด็จกลับเทียนหลงกง สองเปาก็ออกต้อนรับจน
มารดาใจอ่อน โดยเฉพาะเปาจื่อถื่อโอกาสดีให้งานหอมแก้มเขาบ้าง ดวงตา

¹⁵ ภาษาตุรกี แปลว่าสีดำ

¹⁶ เรียกช่วงเวลาดังตั้ง 05.00 น. – 06.59 น. ว่า ยามเหมา

กลมโตขณะนั้นน้ำรินมากอาภาพักัดกร่อนหัวอกคนรัก เมื่อน้ำหล่นซ้อซ้อใกล้เพลิงพล้ำ เมียนเป่าก็เขย่าขาอีกข้าง สองแถมบูดบึ้ง เห็นที่ทราบความอยู่ว่า พี่ชายฝาแฝดองแแง ไม่ยอมรักษาดิกาแล้ว

อา... คึกซิงโหมงามยกนี้ทำนางผิดค่อยิ่งกว่าเผชิญหน้ากับฟุหวงของพวกเขาอีก!

สุดท้ายเพื่อรักษาความสามัคคีที่เพียรบ่มเพาะ ไม่ให้ถูกเฉียงหมินหลงยุแหยจนร้าวฉาน น้ำหล่นซ้อซ้อเลลล่อหลอกพวกเขาว่า วันขึ้นปีใหม่เหนียงอย่างนางตั้งใจจะมอบคำอวยพรแก่เสี่ยวเปาอยู่แล้ว ก่อนระดมหอมแก้มคนซ้ายทีคนขวาที กระทั่งสงบใจทั้งสองปาก

มังกรเดินดินผู้นั้น แม้แต่ลมหายใจก็ยังมีพิษ!

น้ำหล่นซ้อซ้ออยากมอบรางวัลใหญ่ให้แก่เจ้ากองกงนัก เพราะสาเหตุที่เฉียงหมินหลงล่าถอยไป ด้วยผู้ได้สลากของขวัญชื่อนางเป็นคนอื่น ถึงจักรพรรดิจนกระทั่งเชียวชาญเคล็ดหนึ่งหนาพันชั้น สุดท้ายไม่อาจสำแดงกระบวรท่าลี้ลับให้ทุกคนล้าจ่า

หญิงสาวปรือตา เนื่องจากเป็นวันหยุด และนางยังง่วงอยู่มาก ใจหมายหลับต่ออีกชั่วยาม ค่อยปลุกบุตรชายตื่นด้วยกัน แต่ไหนเลยจะทันตั้งรับกับ... ผี!

จู่ๆ วิญญาณลู่ก๊วยเพยก็ปรากฏหน้าซัดขาวทะลุมาฉมึนมา กระซกนัยน์ตาที่กระตุกปิดให้เปิดฉับ ก่อนมันจะเบิกค้ำ ส่วนตัววงงุนที่พยายามกดหน้าตาของนางล้วนกระโจนหายเกลี้ยง

พอเจอสีหน้าหวาดผวาของต่าน้ำหล่นซ้อซ้อ ผีพระชายาเลยมอบยิ้มปลอบขวัญ ก่อนถอยกลับไปคอย นางถอนหายใจ ค่อยๆ ดึงตัวจากพันธนาการแขนขาของสองเปาด้วยสายตาเปี่ยมพรสวรรค์วิเศษ แม้โคมไฟในห้องจะมีดสนิท แต่รัศมีวิญญาณผู้สูงศักดิ์สถิตกับข้ารับใช้ ทำให้ยามนี้สว่างถึงขั้นเห็นตำแหน่งข้าวของ

‘เสี่ยวเปาหลับอยู่ด้วย คงไม่สะดวกพุดที่นี่ เป็นกงจะไปรอที่ห้องตำรา’

ผีจ้าวของเฮาตรัส แล้วจากไปพร้อมร่างโปร่งใสของผีพระชายาสามตน แต่เหลือวิญญาณกองกับกองป้อมอยู่เป็นเพื่อนนาง คล้ายถือโคมไฟหนึ่งกลุ่มเพื่อส่องทาง นำหลันซื่อซื่อหียบซูดนอกมาสวมทับ ก่อนเปิดประตูออกไปอย่างเงียบเชียบ

ครั้นถึงห้องตำรา หญิงสาวค่อยยอบกายให้ดวงจิตจ้าวอียา

“ถวายพระพรทวงโสภา ทรงพระเจริญพันปี พันปี พันๆ ปีเพคะ” แล้วย่อเข้าไปทางผีสามพระชายา “ถวายพระพรลู่ก๊วยเพย เทวยเต๋อเพย และเป้ยเลี่ยนเพยเพคะ”

ก่อนสังเกตว่ารัศมีทุกตนดูหุบหู่พิกล

ผีจ้าวของเฮาผงกพระเศียรแทนสัญญาณให้นางเข้ามาใกล้

“ทูลทวงโสภา เกิดเรื่องร้ายแรงประการใดขึ้นเพคะ”

เตาผิงในห้องตำราไม่ถูกจุด เพราะไม่มีใครทราบว่าจะไปเฟ้นเปลี่ยนเพยจะลู่มาใช้งานเป็นการลับ ทั้งมีวิญญาณกลุ่มใหญ่ส่งเสริมพลังงานเย็น โคมละครณเลยยบซูดนอกให้กระซิบขึ้นเล็กน้อย

จ้าวอียาทอดพระเนตรผ่านนางก่อนออกคำสั่ง

‘ทหาร! พาตัวพวกเขาเข้ามาข้างใน!’

ยามพระนางบัญชาการวิญญาณทหารแทนคำอธิบาย นำหลันซื่อซื่อจึงหมุนตัวไปขมวดคิ้วดูความเคลื่อนไหวของกลุ่มผี ไม่เพียงเจ้านายสี่ตน กระทั่งพลังงานของข้าราชการบริพารยังวุ่นวาย อา... คงมีเหตุฉุกเฉินพุ่งชนนางอีกแล้ว ฝ่ายในข้างไหนหายขาดอยากทำประลองด้วย หรือหวังทวงโสภาแสงพบวิธีป็นน้ำเป็นตัวบทใหม่ หรือเจียงก๊วยเพยที่คึกคักจะทดสอบไหวพริบคน...

ดวงหน้าผ่องขาวจ้องบรรดาวิญญาณที่ก้าวทะลุประตู สภาพการแต่งกายของพวกเขาโหลวมมาก ท่าทางหวาดกลัวผีทหารที่ทำหน้าตาขึงขัง ก่อนหันไปส่งสายตาไต่ถามวิญญาณสูงศักดิ์ทั้งสี่ จ้าวของเฮามองลู่ก๊วยเพย พระชายาร่างโปร่งใสจึงก้าวล้ำหน้า พลังเปิดปากถามกลุ่มผีที่คุกเข่าอยู่

‘พวกเจ้าเป็นชนเผ่าหนึ่ง และอาศัยในทะเลทรายพายัพใช่หรือไม่’

‘ทะเลทรายทิศตะวันตกเฉียงเหนือหรือ...’ นำหลันซื้อซื้อมองสำรวจผิวขาวเผ่า มีนำเครื่องแต่งกายจึงมีจุดที่แตกต่าง

‘พะยะค่ะ กระหม่อมเดินทางมาจากที่ห่างไกล เพราะ...เพราะสามสี่ปีที่ผ่านมาพวกกระหม่อมทราบ ว่า เมืองฉางอันของแคว้นจิ้นเปิดโรงงานสร้างकुศลไม่ว่ากับคนเป็นหรือคนตายพะยะค่ะ’

ลู๋ก๊วยเพยพยักหน้ารับ นางกำลังฟังเพราะเพิ่งรู้ว่าโรงงานเป็นที่เลื่องลือขนาดนั้น

‘เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเผ่าพวกเจ้าอีกครั้ง’

วิญญาณชาวซาไห่ลอบมองผิของเธอกับพระชายาทั้งสาม ก่อนดูคนเป็นที่มีกิริยาเยือกเย็นผิดวิสัย นางไม่สมควรชนหัวลูกจนนอนจมด้วยพิษไข้ หลังเจอชนไร่ร้างจำนวนมากปรากฏตัวหรือ กุศลสถานการณพิลึกพิลั่นเกินธรรมดา นี้ หากไม่สำนึกพระคุณกลุ่มผีแห่งวังหลวงที่ดูแลพวกเขา เชอหยวนคงแผ่นกลับทะเลทรายพายัพแล้ว

‘เผ่าซาไห่ตั้งรกรากในแดนทรายพายัพกว่าร้อยปี พันกัมแพงหมื่นลิ¹⁷ ผ่งนั้นออกไป แม้พบเพียงกรวดทรายยาวไกล ยากจะแลเห็นสีเขียวหรือแหล่งน้ำ แต่ก็เชื่อว่าไม่มี ทว่าปริมาณลดลงทุกปี ขณะที่อาณาเขตทะเลทรายขยายใหญ่โตขึ้น นั้นเพราะมีคำสาปคอยสูบกินพลังฟ้าดินหนึ่งอย่าง พวกกระหม่อมเรียกว่า ‘ซียะ’ ’

‘ซียะ... อะไรคือซียะ!’

นำหลันซื้อซื้อตื่นตัวทันควัน

‘ไม่มีผู้ใดทราบ ว่าซียะก่อกำเนิดแต่เมื่อใด ทว่ามันวนเวียนในทะเลทรายพายัพเป็นเวลานานแล้ว’

¹⁷ 1 ลิ้ว เท่ากับ 500 เมตร, 10 ลิ้ว เท่ากับ 5,000 เมตร หรือ 5 กิโลเมตร และ 100 ลิ้ว เท่ากับ 50,000 เมตร หรือ 50 กิโลเมตร, 10,000 ลิ้ว เท่ากับ 5,000,000 เมตร หรือ 5,000 กิโลเมตร

คำสาปที่ทำให้ทะเลทรายขยายขนาด ทั้งมีอยู่มาหลายชั่วอายุคน อดีต
ตำนานหลั่นซื่อซื่อไม่เคยได้ยินที่เผ่าหรวนตีมาก่อน จะเกี่ยวข้องกับแคว้นจิ้น
อย่างไรกัน กระทั่งจ้าวสองเฮาเรียกนางมาฟังเอง สีน้ากั้งขาของหญิงงาม
เร่งให้เชอหยวนกล่าวต่อ

‘ชียะมักผุดจากผืนทรายช่วงบักซ์ลีเซีย¹⁸ จากนั้นจึงออกแสวงหาแหล่ง
อาหารลีเซีย เกะกินพลังงานปลูฟิจนแห้งเหือด ทั้งทอดทิ้งน้ำลายพิษเอาไว้ที่
บาดแผล ทำให้ผิวดินไม้ทั้งหมดกลายเป็นสีน้ำตาลซีด ไม่อาจฟื้นฟูได้อีก หลัง
จากอิมเอม ชียะค่อยย้อนกลับแหล่งกำเนิด ผังเชื้อสายคำสาปใหม่ลงที่นั่น
แล้วคอยเวลาหวนคืนบักซ์ลีเซียหน้า’

ยั้งฟังนางยังชนลุก ในหัวย้อนคิดถึงภัยพิบัติลึกลับที่ทำนายได้ขึ้นมา

‘พวกท่านอยู่แดนจกั้ว มีเกาะศักดิ์สิทธิ์คอยป้องกันชียะ ทิศทางชียะ
จึงแผ่ขยายไปตามพื้นทรายประจิม¹⁹ มากกว่า ทว่าป็นี่กระหม่อมกับชาวเผ่า
ซาให้ตั้งข้อสังเกตตรงกัน กระแสฟ้าดินบังเกิดความรวนร่ออันล้ำ บางทีชียะ
อาจรูล้ำมาถึงที่นี่ ลำพังพืชผลถูกทำลายลิบล้อยัลล์ ยังลงมือเพาะปลูกใหม่
ได้ แต่ชียะขึ้นชอบแหล่งอุดมสมบูรณ์มาก สามารถล้างผลาญกว้างกว่าระยะ
หมื่นลี้ ทุกคราวที่ชียะปกคลุมอาณาเขต ผู้ที่มีร่างกายแข็งแรงก็อาจล้มป่วย
ผู้ที่มีร่างกายอ่อนแอมากมักจะหายใจไม่ออกจนตาย เผ่าซาให้จึงสูญเสียม
หลายปีแล้ว’

น่าหลั่นซื่อซื่อสบตากับวิญญาณจ้าวสองเฮาอย่างตื่นตระหนก พระนาง
จึงผงกพระเศียร

‘ถ้าคำสาปเป็นเพียงตำนานก็แล้วไปเถิด แต่เป่ยเสียนเพยกกล่าวว่า นาง
เคยฟังจากบรรพบุรุษ หนนั้นเกิดเหตุให้ผู้คนเสียชีวิตจำนวนมาก ไม่ล้มป่วย
ก็อดอยากตายไป ด้วยเหตุนี้เป็นกงจิ้งเร่งร้อนมาปรึกษาเจ้า จะทำอย่างไรดี

¹⁸ ประมาณวันที่ 5 ถึง 7 พฤษภาคม ดวงอาทิตย์ทำมุม 45° ถือเป็นการเริ่มฤดูร้อน

¹⁹ ทิศตะวันตก

หากซียะเดินทางมาจนถึงอันดั่งที่ชาวซาไห้คาดการณ์ แคว้นจีนไม่ล่มสลาย
ในรัชศกหมิงหลงที่สิบหรือ'

สมองนางรับภาระหลวงเข้าเลยออกอาการปวดร้าวยู่บ้าง แต่หญิงสาว
พยายามวิเคราะห์ข้อมูลที่เพิ่งฟังมา นับว่าคล้ายภัยพิบัติประเภทศัตรูพืชอย่าง
ตึกแตกจากโลกเดิม ปริมาณพวกมันน้อยๆ หมายถึงสมดุลธรรมชาติ ทว่าพอ
ฝูงใหญ่แบบมีดฟ้ามั่วดิน พลังทำลายล้างผลผลิตภาคเกษตรสามารถสูญเสีย
เป็นหลักล้าน

เทียบกับโลกใบนี้ที่อาศัยร่างตำหนาล้นซื่อซื่ออยู่ ปักขี้เสี้ยที่ซียะ
ปรากฏในทะเลทรายพ่ายพ คือเวลาเริ่มต้นฤดูร้อน ปักขี้ถัดไปเรียกว่า
เสี้ยวหม่าน²⁰ ช่วงข้าวในทุ่งกำลังออกรวง การเพาะปลูกรอบนี้ ถ้าชาวนา
เก็บเกี่ยวได้ราบรื่น หมายถึงเสี้ยวปีหน้าจะอุดมสมบูรณ์ แต่กลับกัน หาก
โดนทำลายหมด...

ด้วยระยะหมื่นลี้ที่ซียะเข้าถึง แม้ระดมพลเมืองปลูกทดแทน อุปมาไป
แพะหายเกลี้ยงคอกแล้ว ยังซ่อมแซมทันหรือ!

แต่ตึกแตกก็ไม่มีพิษข้างเคียงทางอากาศ กระทั่งคนหายใจไม่ออกตาย
ได้ ดังนั้นคำสาปซียะจริงๆ แล้วมันเป็นตัวอะไรแน่!

นำหลันซื่อซื่อมองกลุ่มวิญญาณต่างถิ่นอย่างต้องการรายละเอียด

“แสดงว่าพวกท่านพบพวกมันอยู่ทุกปี...”

เชอหยวนเบือนหน้าไปทางผีอีกตนข้างหลัง

‘พะยะค่ะ ไค่เล่อผู้นี้ป่วยถึงแก่ชีวิตเพราะซียะด้วย’

นางเบนสายตาไปหาวิญญาณเด็กหนุ่ม อายุไม่น่าเกินสิบห้าปี

“เซ่นนั้นอธิบายอาการของเจ้าสักหน่อย”

ผีไค่เล่อยอมไม่ยอมทบทวนช่วงเวลาแสนทรมาณก่อนตาย แต่เขา
อยากทดแทนพระคุณของเซ่นจึงเปิดปาก

²⁰ ประมาณวันที่ 20 ถึง 22 พฤษภาคม ดวงอาทิตย์ทำมุม 60° ข้าวเริ่มออกรวง

‘แต่เกิดสุขภาพของข้าไม่ใคร่แข็งแรง มักมีอาการป่วยหนักกว่าคนในครอบครัว ปีนั่นไม่ทันเก็บเกี่ยวพืชผลก่อนออกเดินทางหลบแนวมรณะ ชียะกลับมาถึงแหล่งเพาะปลูกของเผ่า ภายในหนึ่งเคื่อกก็ทำลายพืชพันธุ์แล้วจากไป พอพวกเราไม่ต้องเดินทางหนี จึงพยายามพลิกฟื้นความเสียหาย หลายวันผ่านไปข้าเริ่มหายใจติดขัด หลังจากอดทนตื่นนอนอยู่สามคืน ไม่คาดว่าเช้าวันที่สี่ข้ากลับสิ้นชีวิตแล้ว กลายเป็นวิญญาณเร่ร่อนเฝ้ามองหัวหงอกทำศพหัวดำอื่นๆ... ข้าไ่เล่่อนี่ข้างอกตัณญ์เหลือเกิน!’

ถ้าสุขภาพไม่แข็งแรงแต่เกิด มีสองกรณีที่เป็นไปได้ หนึ่งผีผู้นี้อาจเป็นภูมิดำ หรืออวัยวะในระบบทางเดินหายใจบกพร่อง ต่อให้ชียะจากไป แต่พิษที่กระตุ้นอาการของเขายังฟุ้งกระจายอยู่ในอากาศ จึงส่งผลให้อวัยวะภายในล้มเหลว แต่นางไม่ใช่แพทย์ไม่สามารถชี้ชัด

“ขอถามอีกสักนิด ชียะหรือคำสาปมรณะที่พูดถึงมีลักษณะเป็นฝูงแมลงหรือไม่”

ระหว่างที่ไ่เล่้อย่างเอาแต่ตีอกชกหัว เชอหยวนยอมเป็นผู้ตอบ

‘พะยะค่ะ กระหม่อมเคยเสียภรรยาผู้หนึ่งเพราะชียะ ทำให้ใจกล้ำจับหนึ่งในพวกมันใส่ขวดแก้ว ช่วงเวลาที่กระหม่อมโศกเศร้าถึงโศกแด่นอยู่นั้น คนในเผ่าก็ดำทมิฬให้ปล่อยตัวชียะไป กระหม่อมยังรั้นเก็บเอาไว้ ภายหลังค่อยทราบว่ ที่แท้มันเป็นแมลงประเภทหนึ่ง ตลอดตัวกระทั่งปีกมีสีดำเข้ม เข้มเสียยิ่งกว่าความมืดในดึกยี่²¹ ลิบซุม กระหม่อมเคยนำขวดแก้วไปส่องแดดเอ่อ...’

ด้วยแรงอาฆาตเข้มข้นของวิญญาณชาวซาไห่ เขาคงไม่ได้เอามาตรไปอาบแดดเล่นแน่นอน น่าจะพยายามใช้คุณสมบัติรวมแสงของขวดแก้วพิพากษาโทษเผาแมลงตัวหนึ่งทั้งเป็นมากกว่า!

‘บังเอิญ... เอ่อ... บังเอิญเอาไปส่องแดด แล้วค้นพบว่า...’

21 นรก

ถึงเขายอมรับความจริงออกมา พวกนางคงไม่มีใครคิดเล็กคิดน้อย
อยู่แล้ว ทว่าสายตาเข่าอกเข้าใจกลับทำให้ผีตางถิ่นยิ่งตกประหม่า

‘เอ่อ... พบว่านอกจากตัวสีดำ เอ่อ... เวลาบินหรือเคลื่อนไหวอยู่ในขวด
กระหม่อมเห็นผงหรือละอองบางอย่างด้วย ยิ่งนานวัน ปริมาณยิ่งมากขึ้น
ถึงมันจะตายแล้ว ผงเหล่านั้นก็ล่องลอยเต็มขวดพะยะค่ะ’

นำหล่นซื่อซื่อเบิกตากว้าง นี่คงเป็นต้นตอพิษลึกกลับแน่แล้ว

“ท่านแน่ใจนะว่ามันปล่อยละอองบางอย่างออกมา แม้ตายไปแล้ว ใน
ขวดก็เต็มไปด้วยละอองที่ว่าอยู่!”

หญิงสาวถามกระชั้น คิดอย่างรวดเร็วจนหัวหมุน

ถึงพวกมันจะพากันจากไปหมด แต่ละอองหรือผงบางอย่างนี้อาจทำให้
คนหายใจไม่ออกตายได้ ด้วยปริมาณหนาแน่นในอากาศ จนเกิดผลกระทบ
กับภูมิคุ้มกันในร่างกาย คนแข็งแรงคงอ่อนแอลง คนอ่อนแอเลยกลายเป็น
ถึงแก่ชีวิต!

‘พะยะค่ะ กระหม่อมเชื่อหยวนกล้ารับรองด้วยดี... เอ่อ... รับรองด้วย
สัตย์จริงว่าเป็นดังนั้น’

“เหล่าเชื้อแห่งเผ่าซาไห่ ข้าตำนานหล่นซื่อซื่อย่อมจดจำน้ำใจไว้อย่าง
แน่นอน ถ้าพวกท่านสามารถรั้งอยู่จนอันเป็นที่ปรึกษาแก่พวกเราได้อีกหน่อย”

กลุ่มวิญญาณชาวซาไห่เหลียวมองหน้ากัน ก่อนเชอหยวนจะประสาน
มือพร้อมทุกคน

‘หากเชอหยวนสามารถตอบแทนพระคุณโรงทานได้ ย่อมเต็มใจมอบ
คำปรึกษาพะยะค่ะ’

‘ประเสริฐ! เช่นนั้นพวกเจ้าก็พำนักในวังหลวงก่อน ต้องการสิ่งใดไม่
ต้องกริ่งเกรง เพียงเอ่ยปาก เป็นกงจัดทำได้ย่อมจัดทำให้’

ผีจ้าวของเฮาจึงส่นับสนุอย่างดีพระทัย

“ข้าอาจล่วงเกินเหล่าเชื้อ แต่ขอทราบบว่าพวกท่านทั้งหมด ยกเว้นโค่เล่อ
เสียชีวิตด้วยเหตุที่ไม่เกี่ยวข้องกับชียะไ้หรือไม่ว่”

พวกเขามองหน้ากัน ก่อนหัวหน้ากลุ่มจะกระแอมแล้วตอบ
‘เอ่อ... เรื่องนี้กระหม่อมกับพรรคพวกที่เหลือ หลังซียะจากไปค่อย
ขาดแคลนอาหารกระทั่งถึงแก่ชีวิตพะยะค่ะ’

นำหลั่นซื่อซื่อปวดจี๊ดตรงขมับ ผีที่มามีทั้งหมดห้าตน หนึ่งตายเพราะ
ละอองปีกแมลง แต่อีกสี่ตายเพราะขาดอาหาร ประเด็นปัญหาใหญ่สุดเป็นอะไร
นางยอมตระหนก ปากท้องมวลชนทั่วประเทศอย่างไรเล่า

จำวอียาสั่งเกิดสีหน้าคนเลยกังวลตาม

‘เจ้าพอจะมีความคิดเห็นอะไรบ้าง’

“ทูลทวนโห้ว เรื่องคนป่วย หม่อมฉันคิดว่าพอหาทางแก้ไขให้พอเพคะ แต่
เรื่องพืชผลที่เสียหาย ความคิดหม่อมฉันยามนี้เกรงว่าจะต้องจืดจางไปแล้ว
เพคะ”

‘เอาเถิด เชื้อหยวนรับปากจะอยู่ช่วยเหลือ ยังพอมีเวลาก่อนปักขลุ่ยเสีย
มาเถื่อน อย่างไรพวกเรายังเตรียมรับมือได้สักวิธี’

ผีสองเฮาพยายามปลอม แต่นำหลั่นซื่อซื่อทำที่คล้ายแบกโลกไว้บนบ่า
กระทั่งหัวใจในอกยังโดนทับบวบ นางจึงกลับมานอนก่ายหน้าผาก สมอง
เคลื่อนไหวด้วยข้อมูลสองชาติภพ โชคดีที่มีซาลาเปาแฝดนอนอมยิ้มอยู่เคียง
ข้าง หญิงสาวเลยซึมซาบพลังใจผ่านสีหน้าบุตรชายแล้วตะลึงคิด

ยามเงิน²² ที่สองเป่าจั่วเจียตั้น พวกเขาพบว่าไปเฟิ่นเหนียงเหนียง
ขอบตาล้ำดำ จิ้งจอกห้วงโยอย่างมาก ทำให้คนหนึ่งยึดกายตะหลังมือตรง
หน้าผากมารดา ส่วนอีกคนไถ่ถาม

“พอหลับสนิทแล้ว เลี้ยวเป่าทำเหนียงลำบากกายหรือขอรับ เห็นที
เลี้ยวเป่าจะตัวโตเกินไปแล้วขอรับ”

แวตาสาลาเปาแฝดว่าวุ่น นางจึงรีบส่ายหน้า แล้วยกนิ้วโป้งกับนิ้วชี้

²² เรียกช่วงเวลาตั้งแต่ 07.00 น. – 08.59 น. ว่า ยามเงิน

แต่จะกันให้พวกเขาดู

“แม่พวกเจ้าจะโตเป็นหนุ่ม สำหรับเหนียงก็ตัวเท่านี้แหละน่า กลัวแต่ว่าเสียเวลาจะรังเกียจเหนียงแก่ๆ มากกว่า”

ตอนแรกสองเป่ามุ่นหัวคิ้ว เพราะทำตัวเท่านี้ของเหนียงเหมือนบี๋มดบี้แมลง ทว่าพอฟังถ้อยตักท้อปิตท้าย พวกเขาย่อมรู้มธุระจบ

“เหนียง สำหรับเป่าจื่อ เหนียงอายุมากขึ้น เสียเวลาก็ยังจะทอดหอมอยู่ขอรับ!”

“เหนียง เมียนเป่าก็...ก็ด้วยขอรับ”

แต่กริยาประกอบคำพูดซาลาเปาน้อยแตกต่างกัน เป่าจื่อคล่องแคล่วแปรภาพลักษณ์ ดวงตาของเขาทอดประกายสุกใส สีหน้าอ่อนเชื่อง ลวงหัวใจผู้คนให้จมลงในไหน้ำผึ้ง ขณะที่เมียนเป่ามีพื้นนิสัยแข็งทื่อ คะเนิงเขาที่ตัวโตกว่าเหนียงแล้วไปนอนกอดหอมตุ๋นยัยเยาว์ นัยน์ตาของเจ้าเป่าลูกนี้เลยปรากฏรอยเกือกระดาก ใบหน้าขาวอ้อมเห็นสีชมพูเลื่อนราง จริใจจนจิตผู้คนเคลิ้มไหว

ยังไม่ทันที่สามแม่ลูกจะเจรจาต่อ ชีรณกับเผิงซู่กลับส่งเสียงหยิ่งเซิง นางจึงอนุญาตให้เข้ามาปรนนิบัติ ระหว่างที่ซึกงบี้ดูแลไปเพินเสียนแพย เผิงงบี้ก็ดูเลหวังจื่อฝ่าแฝด

ด้วยประกาศราชโองการก่อนหน้านี้แล้ว วันหนึ่งคำ เดือนอ้าย คือวันหยุดราชการ โดยระเบียบเข้ารับใช้ทั่วไปในทุกกองพนักงานประจำได้เช่นเดียวกับขุนนาง จะมีเพียงคนสนิทที่ไม่อาจอยู่ห่างกายนาย ไม่ว่าพระชายา พระสนมหรือนางในของจักรพรรดิล้วนได้ละเว้นธรรมเนียมเข้าเฝ้าหาวงโห่

แต่เฉียงหลงหวงตั้งมักถวญโอกาสสางราชกิจตกค้าง ประสาคนบังงานอยู่ที่เทียนหลงกง ถ้าไม่มีพระราชพิธีสำคัญต้องเสด็จ แทบไร้คนพบเงาพญามังกรประจำรัชศก

ตามธรรมเนียมเคร่งครัด ฝ่ายห้องเครื่องย่อมนำส่งหม้อทางหยวน²³ แต่อรุณรุ่ง รวมกับเส้นสายผีที่กระจายตัวทุกซอกมุม นำหลั่นซื่อซื่อจึงสบายใจ

เรื่องลอบสังหารผ่านอาหารหลวง หลังทำความสะอาดใบหน้าและช่องปากเรียบร้อยแล้ว ชีรนกับเผิงซูกียกอาหารมือเข้าที่อุ่นร้อนเข้ามา มีของหวานเป็นบัวลอยใส่หวานและไส้เค็มส่งไอล่องลอย

เวลาหนึ่งชั่วยามที่นางนอนตาแข็ง สมองหุ่นายเพราะความคิดหลายประการ นำหล่นซื่อซื่อเริ่มสรุปชัดเจนบ้างแล้ว จากประสบการณ์ของเข่อหยวนและไค่เล่อ ชียะของเผ่าซาให้คือแมลงสายพันธุ์กลับ ตอนนี้ยังไม่รู้ว่าหน้าตาเป็นอย่างไร แต่พวกมันมีปริมาณมาก พฤติกรรมการกินยังอยู่ในระดับล่าง ผลาญผลผลิตอีก

ด้วยรายละเอียดของเข่อหยวน รูปแบบการทำลายพืชมีสองประการหนึ่งเขาเล่าว่า... มันเกาะกินพลังงานปฐพีจนแห้งเหือด ข้อมูลนี้พอตีความเป็นวิธีเจาะกินน้ำเลี้ยงต้นไม้คล้ายตัวเพลี้ย สองเขาเล่าว่า... ทั้งหมดทั้งน้ำลายพิษเอาไว้ที่บาดแผล ทำให้ผิวหนังไหม้ทั้งหมดกลายเป็นสีน้ำตาลซีด ไม่อาจฟื้นฟูได้อีก หมายถึงมันกัดทะลุไปได้แบบตักแตน และน้ำลายก็คือพาหะโรคพิษบางอย่าง เช่นเชื้อไวรัส เชื้อรา หรือเชื้อแบคทีเรีย

ปีกหรืออวัยวะอย่างในตัวชียะยังสร้างผลของปล่อยสู่อากาศ โดยสามารถกระตุ้นภูมิแพ้ในร่างกายคนได้ด้วย

นำหล่นซื่อซื่อเคี้ยวทางหยวนไปพลาบมุ่นหัวคิ้วไปพลาบ ก่อนผงกศีรษะเรียกเด็กสาวคนสนิท ชีรนจึงเอียงหูฟัง ทราบว่านายหญิงไม่ต้องการเอะเลียงดัง

“อาวัน วันนี้เจ้าพอจะพาข้าออกไปได้หรือไม่”

สาวน้อยยอมลดเสียงอย่างเกิดสังหรณ์ระวัง สาเหตุเพราะระยะหลังหากเป็นการเดินทางในพระราชวัง นำหล่นซื่อซื่อมักไม่ปิดบังเผิงซู่

“เหนียงเหนียงจะให้หม่อมฉันพาเสด็จไปที่ไหนเพคะ”

²³ ขนมบัวลอยไส้ไส้ มีสองไส้ คือเค็มกับหวาน ปั้นเป็นลูกกลมๆ เนื่องจากเชื่อว่าทรงกลมเป็นตัวแทนความกลมเกลียว

สายตาเลื่อนเพยคนงามเหม่อลอย ในอกพลอยทอดกระแสม

“ไป... ไปหงอวัลหัวเตียน”

ชีรินถึงกับตะลึง เมื่ออยู่ตำแหน่งยืนปราศจากหูดคนสอดแนม พวกนางจึงก่อเหตุไต่รักไต่ทุกข์ได้ ไม่มีหน้าไหนสืบสาวเอาเรื่อง แต่บัดนี้ไปขวางกลายเป็นยอดบุปผาที่จักรพรรดิสนิทเสนาหาที่สุด ใบหน้าเด็กสาวย่อมคล้ำเครียดขึ้น

นำหลันซื่อซื่อสบตากับคนสนิท ก่อนบอกเหตุจำเป็น

“ข้าต้องไปหารือกับอู่เหวินเหลาป่านด้วยตนเอง ถ้าใช้วิธีสังหารอาจสื่อความพลาด และเรื่องนี้เกี่ยวพันถึงสมาคมวาณิช...”

ยามเป็นคำสั่งที่ผ่านการไตร่ตรอง ชีรินก็รับหน้าที่สุดความสามารถ

“หม่อมฉันทราบแล้วพะคะ แต่หวังจ้อทั้งสอง...”

หญิงงามเหลือบดูเป่าจ้อกับเมียนเป่า พวกเขากำลังเคี้ยวบัวลอยแถมตู่ยั้งคู่ พอนึกถึงว่าเจริญวัยในวังลึก สายตาไม่กว้างไกล ประกอบกับใจเด็กๆ สองคนเพียงเกิดมาเส้นทางชีวิตก็ลิขิตขังไว้ในกรงราชวงศ์แล้ว เวลานี้ยังมีเพียงหมิ่นฉินเป็นหวังให้จ้อ องค์ชายจากเสียนเพยชาวต่างชาติเลยด้อยความสำคัญ นางย่อมอยากพาซาลาเปาไปท่องโลกภายนอกสักหน

“หากพาเสี้ยวเป่าทั้งสองไปด้วย อารันจะคุ้มครองไหวหรือไม่”

ในใจเด็กสาวลั้งเล ทว่าเป่าจ้อกับเมียนเป่าคือลูกศิษย์ที่นางเคยฝึกฝนทักษะให้ ความสามารถของพวกเขานับว่าไม่ด้อยกว่าขุนศึกของเผ่า วิชาตัวเบา ยังก้าวหน้าประดุจภูตผี จึงยอมพยักหน้า

“หม่อมฉันคิดว่าพอทำได้พะคะ”

นำหลันซื่อซื่อเลยยิ้มดีใจ

“คงต้องเตรียมตัวให้ดี เจ้าไปกระซิบบอกพวกเขาก่อน ข้าจะจัดการเผิงซู่เอง”

“พะคะเหนียงเหนียง”

พอเผิงกงบ้ทราบความ แม้เปลี่ยนสีหน้าอย่างไร นางยังยกปิดบังแว

ตระหนก เส้นผมแทบร่วงหมดหัวทีเดียว แต่คำสั่งเจ้านายย่อมเด็ดขาด จึงกลายเป็นวันนี้ทั้งวันเลียนเพยขาวหรวนตี่ จิ้นตั้งห้วง จิ้นลีห้วง ซีร์นและเผิงซู่ ทำอะไรอยู่ในห้องตำราด้วยกันไม่รู้

ขณะเดียวกันเงาตำราสร้างต่างเคลื่อนไหวหลบหลีกเวรยาม ถ้าสังเกตให้ชัดเจน จะมีเพียงร่างเดียวที่มีกิริยากเงินลักหน้อย จำต้องพึงพาฝ่ายที่สูงกว่า โอบประคอง จึงเหินลงจากกำแพงวังหลวงได้โดยสวัสดิภาพ เมื่อพวกเขาอาศัยจุดลับตาคนสลัดเครื่องแต่งกายสีด้าออกแล้ว ค่อยปรากฏคุณชายสี่คนใช้เส้นทางเท้าปะปนกับชาวเมือง

ระหว่างขึ้นชมบรรยากาศเยี่ยงสามัญชน คุณชายตัวน้อยสองคนยังชี้ชวนคุณชายตัวโตสองคนให้จ้องมอง ปากก็ซักถามพวกเขาไม่หยุด สร้างประกายสดใสอันน่าเอ็นดูอย่างยิ่ง หลังจากผู้คนสนใจเด็กแก้มใส ผิวพรรณขาวสะอาดแล้ว น้อยนักที่จะมองข้ามพี่ชายสองคนของเขา

คนโตที่สุดมีรูปร่างสูงโปร่งละม้ายบัณฑิต แต่ท่วงท่าอาจหาญประดุจนักรบ โขยกลิ่นอายมีวายุหู้ซันเฉียบขาดออกมา ขณะที่พี่ชายรอง... พวกเขาล้วนทอดถอนใจ ไยฟ้าดินขอบันแต่งรูปคนให้ปรากฏจุดบกพร่องด้วยเล่า ก็ไม่ใช่คุณชายรองหน้าตาอัปลักษณ์ชวนเวทนาประการใด ตรงกันข้าม รูปโฉมของเขาถือว่างดงามลุ่มบ้านลุ่มเมือง!

เสียดาย... เสียดายเพียงใบหน้าล้ำเลิศนี้ เจ้าของกลายเป็นบุรุษเพศ มีไชยยอดพญ่าเท่านั้น!

เสียงพร่ำบ่นหาได้เข้าไกล้คุณชายทั้งสี่ที่เป็นเป้าหมายไม่ พวกเขายังมุ่งหน้าสู่ใจกลางตลาดท้ายวังมังกรอย่างเร็งเร็น สองข้างทางตั้งแผงร้านค้า คึกคัก ของกินหลายชนิดก็ดึงดูดคุณชายตัวน้อย ทำให้พวกเขาหมั่นแวะซื้อใส่ปากเด็กชาย

พี่ใหญ่ของกลุ่มมักเดินเยื้องหลังน้องๆ คล้ายส่งความปลอดภัย ส่วนคุณชายรูปโฉมไม่ธรรมดาจะจับจูงน้องเล็กสองคน สี่คนนี้ว่าไปก็แต่งกายธรรมดา ผิวหน้าแลสะอาดสะอ้าน กิริยาอินดีควักเงินปรนเปรอท้องเด็กเล็ก

ตลอดทาง ย่อมพอมิฐานะบ้าง จนใจที่ไม่ทราบว่าเป็นลูกหลานตระกูลไหน
แอบมาเที่ยวเตร่

คุณชายท้วงท่ากล้าหาญก้าวตามสามร่างได้สักพัก เส้นคิ้วหนาจึงขมวด
มุ่น ลูกตาตุ่มกวาดรอบทิศหนึ่ง สีน้าละม้ายระว่างอะไรบางอย่าง จากนั้น
เขาค่อยหยุดกระซิบกับน้องรอง ก่อนทั้งกลุ่มจะเลี้ยวเข้าตรอกคดเคี้ยวแทน
ทางถนน เจตนาสลัดผู้ติดตามลับๆ ให้แคล้วคลาดกันเสีย

ไม่คาดว่าจะเป็นประสบการณ์เลว พวกเขาลอยพากันชะงักกัน เมื่อชาย
ชุดดำสามคนเห็นกายลงมาขวางอย่างอุกอาจ เด็กหนุ่มตัวสูงโปร่งย่อมสาวเท้า
ขึ้นหน้า ตามด้วยเด็กน้อยแก้มอ้มเอบสองคน ท่าที่ทั้งหมดประสาณใจพิทักษ์
หนุ่มน้อยหน้าสวยสุดฤทธิ์ ทำให้ผู้ถูกปกป้องกระอักกระอ่วนชอบกล!

“ระวังตัวด้วย!”

เสียงคุณชายตัวน้อยคนหนึ่งเตือนอย่างท้าวหาญ ก่อนเขาจะพุ่งเข้าไป
ช่วยพี่ชายคนโตสลักรับมือกับชายชุดดำสามคน จนพวกมันไม่อาจเข้าใกล้อีก
สองคนข้างหลัง ทว่าด้วยขีดจำกัดทางร่างกาย การประมือกับผู้ใหญ่ที่ขึ้นเชิง
วรยุทธ์สูงส่งเช่นกัน จึงถือว่าเกินความสามารถไป คุณชายน้อยที่เฝ้าเด็กหนุ่ม
หน้าหนาว สู้ตายเลยโดนบังคับให้เข้าไปพัวพัน

พี่ชายรองเห็นทุกคนทุ่มเทต่อสู้ ใจย่อมหวั่นไหวอย่างยิ่ง ดวงตาที่เป็น
ห่วงเป็นใยจับตามแต่ละคน แ่พากันมาเปิดหูเปิดตา โฉนต้องเปิดฝัไม้ลายมือ
บรรณานาณนี้ เ้าเริ่มพาตัวขึ้นไม่เป็นสุข ต่อให้ทำที่พรรคพวกเวลาต่อกร
ค่อนข้างสูสีกันอยู่ เขาเลยเหลียวซ้ายแลขวา

ปกติไม่ค่อยออกก้าลังกายเท่าไร แ่ยกัลังไม่เปล่าขึ้นมาหนึ่งใบ คุณชาย
หน้าตาดมกีสองแขนอ่อนล้า ครั้นสบจังหวะเหมาะเหม็ง คนชุดดำผู้หนึ่ง
เสียท่าลูกตึงเด็กหนุ่มตัวสูง ร่างกายจึงถลาล้มมาทางนี้ เขาย่อมพาดลึงใส่ศีรษะ
อีกฝ่ายเต็มแรง ทว่ายกเว้นกะพริบตาลับสน มันสมองอีกฝ่ายดูไม่สะเทือน
สนองลัคนิด กลับเป็นเขาเสียเองที่สมองกำมือรู้สึกชามาก

คุณชายน้อยเห็นภาพดังกล่าว สองตาดึงลูกวาวประดุกองเพลิง แต่

ไม่ทันชิงกระโจนเข้ามากระหน่ำเตะชายชุดดำให้กระดุกป่นบี้ กลับปรากฏบุรุษ ลีกลับอีกคนที่สวมชุดสีดำเหมือนกัน จู่ๆ ล่องลอยมาจากทิศไหนไม่รู้ เพื่อ พุ่งหาคุณชายคนงามกับคนชุดดำที่ยืนขึ้นตั้งท่าได้แล้ว

ถ้าเปรียบเทียบว่าความเคลื่อนไหวนั้นราวกับผีสิง ก็ไม่เกินความจริง ลักกระฝึก เพียงพริบตาถัดมา คนชุดดำที่ยืนตั้งท่าประชันเด็กหนุ่มหน้าตา ล้ำเลิศ ก็ถูกฝ่ามือเดียวซัดใส่จนตัวพุ่งไปกระแทกผนังหิน แล้วกระอักเลือด คำโถออกมา ทำเอาทุกฝ่ายหยุดนิ่งทันใด

แต่ก่อนพวกเขาจะคืนสติ แล้วตระหนักในวิชาร้ายกาจของผู้มาใหม่ บุรุษลีกลับก็คว้าเอาคุณชายคนงามก่อนลักพาตัวทะยานข้ามแนวกำแพงไป ครั้นพวกเขาพร้อมออกไล่ตาม คนชุดดำที่เหลือยังลงมือใหม่ ทำให้ทั้งระยะ เวลาพอสมควร พวกมันค่อยฉวยโอกาสประคองปีกคนที่ฟังกำแพงหมดสภาพ ขึ้นมา จากนั้นก็หลบหนีอย่างฉับไวบ้าง ทั้งให้คุณชายตัวสูงกับคุณชายตัวน้อย ยืนบันดาลโห่สะ

เด็กชายทุบกำปั้นใส่กำแพง เล่นงานเนื้อหินกลายเป็นหลุมยุบทันควัน พอบรรลุปเป้าหมายแล้ว ชายชุดดำทั้งหมดล้วนไล่ห้วยหายเกลี้ยง แน่แน่นอนว่า มาก่อนหรือมาหลังย่อมเป็นพวกเดียวกัน!

หน้าตาหนุ่มน้อยร่างสูงไม่อาจสยบรอยเดือตร้อน ทว่าเขาจะออกตาม ร่องรอยไปก็ติดหัวคุณชายน้อยทั้งสอง เด็กชายอีกคนจึงขมวดคิ้วคิดก่อน สั่งการ

“เร่งหน้าไปหงอวิลหัวเตี้ยน ตามหาอยู่เหวินเหลาปานก่อน ที่นี่คือถิ่นเขา ย่อมต้องช่วยเหลือได้มากแน่”

คุณชายสามคนเลยมุ่งไปตั้งหลักที่นั่น เพราะเส้นสายตระกูลอยู่เหวินที่ กว้างขวาง เตี้ยนเหลาต้าคงมีวิธีค้นหาคนรวดเร็วกว่าพวกเขา

ขณะเดียวกันคุณชายรองที่โดนบุรุษชุดดำอุ้มมาก็กวาดตามอง พวกมันอย่างระวัง ปฏิบัติตามที่จับตัวเขามาชวนสับสนไม่น้อย ทั้งที่เป็น

หัวหน้ากลุ่ม แต่กลับขัดกำลังภายในใส่ลูกน้องจนอวัยวะบอบช้ำ แค่คนผู้หนึ่ง
ทำท่าคล้ายจะลงมือกับเหยื่อบอบบางเช่นเขา

เมื่อทุกคนออกไปข้างนอกหมด เหลือแต่บุรุษชุดดำยืนเฝ้าสองมือไขว้
หลัง ท่าทางเขยียดกึ่งผยองอย่างมาก ทำให้หญิงสาวในคราบคุณชายสำอาง
ระบับใจที่กำลังตื่นกลัว จ้องสำรวจคนที่สาวเท้าเข้ามาทีละน้อย ตอนแรกโดน
จุดร่างลอยข้ามกำแพง นางไม่เบิกตามองความสูงก็เวียนศีรษะเพราะลักษณะ
ลอยขึ้นลง ไม่มีใจหลุดปากกริ๊งร้อง หากจะมีอะไรเตรียมหลุดรอด เกรงว่าจะ
เป็นสารพัดของเก่าในกระเปาะอาหารประเภทเดียว

ทว่าตอนนี้ เมื่อดวงตาสองคู่พุ่งปะทะกัน นางถึงขั้นวิญญูณสะท้าน!
นัยน์ตาลึกล้ำ เจียบขาด และดุดัน ย่อมมีจำนวนไม่มาก...
ทั้งเป็นแบบที่เห็นหนหนึ่งสยดสยองชั่วชีวิต!

อา...

อ้า...

บุคคลผู้...

บุคคลผู้!